

บทนำ

เสียงหวาน ๆ เจือเสียงแหบพร่าของนักร้องสาวดังคลอ
ไปกับดนตรีแจซ ยามนิสริทซ์ซออนตามองผู้ฟังที่อยู่ตรงหน้าก็ราวกับ
จะเชื่อเชิญให้ทุกคนตกอยู่ในภวังค์ ชวนให้บรรยายากาศคืนนี้เต็มไปด้วย
กลิ่นอายสนุกสนานและเ้ายวนเป็นพิเศษ แต่เมื่อเห็นร่างสูงคันทา
ท่ามกลางผู้คนที่ย่ำล้อมตนแล้ว คิ้วโค้งก็พลันขมวดเข้าหากัน นัยน์ตา
คู่งามปรากฏร่องรอยบางอย่างไหววูปก่อนจะจางหายไปในพริบตา ข้า
ยังแสร้างทำเป็นมองผ่านสายตาที่กำลังจ้องตัวเองไปทั้งอย่างนั้น

กระทั่งช่วงเวลาพิเศษในคืนนี้จบลง หญิงสาวก็ไม่คิดอ้อยอิ่งอยู่
ต่อให้เสียเวลา ทว่าหางตายังคงสัมผัสได้ถึงสายตาร้อนแรงของใคร
บางคน จากที่คิดจะหมุนตัวจากไปจึงตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางหันไป
เผชิญหน้าอีกฝ่ายแทน

หญิงสาวมาหยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่มที่แสนคันทา บรรดา
นักศึกษาสาวทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องหญิงในคณะต่างให้ความสนใจและ
อวยยศให้แก่ความดีงามของเขาในใจ เพราะไม่ว่าจะด้วยความสามารถ
รูปร่างหน้าตาหรือนิสัย ไม่มีส่วนไหนที่หยาบยกมาตำหนิเขาได้เลย
แต่สำหรับนิสริทซ์แล้ว เธอไม่คิดเหมือนคนอื่น ๆ

หลังจากได้ใกล้ชิดกับเขาในสถานการณ์อันยากลำบากและ

สัมผัสเนื้อแท้ของชายหนุ่ม นิสนรินทร์ก็รู้สึกว่ประตูปริศนาบานใหม่ได้
เปิดออก ต้อนรับให้เธอก้าวไปรู้จักอีกตัวตนหนึ่งของผู้ชายคนนี้...
ตัวตนที่ทำให้เธอไม่อาจกลับไปเป็นตัวของตัวเอง เนื้อแท้ของเขามี
อิทธิพลต่อเธอเกินไปจนบางครั้งก็เกิดเป็นความหลงใหลที่ยากจะ
ต้านทาน เพราะเช่นนี้แล้วเธอถึงได้พยายามหลีกเลี่ยงเขา แต่ยิ่งเดินหนี
ก็ยิ่งเหมือนเธอเดินวนกลับมาที่เดิม

เห็นรอยยิ้มและประกายเจิดจ้าของอีกฝ่ายแล้ว นิสนรินทร์ก็รู้สึก
เหมือนกำลังเอาตัวไปหาเรื่องต่อยตีกับหุ่นนุ่มๆ นอกจากจะไม่ทำให้
ชายหนุ่มสะดุ้งสะเทือนแล้วยังเสียแรงเปล่า

ด้วยฐานะของชายหนุ่ม ที่ผ่านมานิสนรินทร์จึงทำเป็นไม่สนใจ
และไม่ใส่ใจอีกฝ่าย แม้จะรู้ดีแ่ใจว่าเรื่องราววุ่นวายของตัวเองจบลง
ได้เพราะเขาก็ตาม ทว่าในเมื่อพวกเขาสองคนได้ขีดเส้นแบ่งความ
สัมพันธ์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว เธอจึงไม่เข้าใจเลยว่าคนคนนั้นต้องการอะไร
จากเธออีก

“ตกลงคุณต้องการอะไรกันแน่คะ” หญิงสาวเขินหน้าขึ้น หางตา
ที่ยกขึ้นทำให้เธอดูเหมือนเสือสาวแสนเย่อหยิ่ง ต่อหน้าศัตรูยังไม่วัน
แสดงท่าทางประหม่าอ่อนไหวออกมาเด็ดขาด

“จะบอกว่าไม่มีอะไร ฉันก็เชื่อไม่ลง” น้ำเสียงที่พูดเรียบนิ่ง ผิด
กับเสียงอ่อนหวานเมื่อครู่ลิบลิบ ทั้งยังตั้งใจเลือกใช้คำพูดร้ายๆ จูโจม
ชายหนุ่มให้เขาเป็นฝ่ายเสียศูนย์ก่อน

“หรือถ้าคิดว่านักศึกษาหญิงที่ทำงานกลางคืนเป็นพวกง่ายๆ
เอาไว้เล่นสนุกๆ ได้ ก็เก็บความคิดนี้ไปเถอะคะ เพราะคุณไม่สมหวัง
แน่ๆ” พูดแล้วนิสนรินทร์ก็เ้มปาก อยากรู้ปฏิกิริยาของคนตรงหน้า
เหลือเกินว่าเขาจะท่าอย่างไร หวังไว้ลึกๆ ให้เขาถอดใจกลับไปเสีย ทว่า
ท่าทางของชายหนุ่มทำให้เธอคาดไม่ถึง

“มองโลกในแง่ลบอีกแล้วนะ”

เสียงทุ้มนุ่มที่เจอความอบอุ่น ทั้งยังสายตาที่มองตรงมาราวกับ
เข้าใจความคิดของเธออย่างทะลุปรุโปร่งของพสุทำให้ณิสรินทร์ได้แต่
นิ่งเงียบ สมองคิดตามไม่ทันว่าจะได้ตอบอย่างไรดี อีกฝ่ายยกแก้ว
เครื่องดื่มขึ้นจิบช้าๆ พลังเบนสายตามองทิวทัศน์ยามค่ำ

“คืนที่เราเจอกันครั้งแรก...ตอนนั้นเพื่อนๆ ผมถามว่าเมื่อไหร่ผม
จะเลิกเป็นอาจารย์พิเศษเสียที”

ณิสรินทร์รู้ว่าหลายคนพยายามแทบตายเพื่อให้ได้ลงทะเบียน
เรียนวิชาที่เขาสอน เพราะฝีมือและชื่อเสียงของชายหนุ่มล้วนเป็นที่พูด
ถึงอย่างกว้างขวาง ในวงการนักวาด ใครๆ ก็อยากเข้าหาเขากันทั้งนั้น

“จริงๆ ผมยังสนุกอยู่ การได้เจอเด็กๆ ทำให้ผมไม่เหงา” ทำย
ประโยคชายหนุ่มหัวเราะเสียงทุ้มชวนฟังไม่ต่างกับเชลโล่ตัวใหญ่ที่
กำลังบรรเลงเพลง

“แต่ว่าตอนนี้ผมได้คำตอบใหม่แล้ว” พุดจบพสุก็ประสาน
สายตากับดวงตาสีของหญิงสาว การจ้องเช่นนี้ทำให้บรรยากาศ
รอบข้างถูกตัดขาดราวกับเวลานี้มีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้น

“ถ้ายังเป็นอาจารย์พิเศษ สิทธิ์ในการดูแลคุณคงไม่ต่างจาก
อาจารย์กับนักศึกษา แต่ผมอยากได้มากกว่านั้น”

ประโยคนี้ทำให้หญิงสาวเบิกตากว้าง ความทรงจำมากมาย
ระหว่างพวกเขาไหลเวียนเข้ามา หัวใจสั่นไหวอย่างที่ไม่ควบคุมไม่ได้ ยัง
ไม่ทันได้ตั้งตัว พสุก็ดักทางเธอไว้ด้วยประโยคเดียว

“คุณรู้ดีอยู่แล้วว่าระหว่างพวกเรามีอะไรมากกว่านั้น คุณ
รู้ดี...ณิสรินทร์”

ณิสรินทร์เฝ้มปาก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าที่พสุพูดมาเป็นความจริง
เธอพยายามตั้งสติแล้วตอบได้กลับไป ทว่าคำพูดรวมถึงน้ำเสียงที่ตอบ
ไม่เป็นไปอย่างที่คิดไว้แม้แต่น้อย มันทั้งลั่นและประหม่าด้วยความ
ตื่นเต้น

“คุณ! นะ...นี่มัน...พวกสมภารกินไก่อวด!”

หญิงสาวเห็นเขาหัวเราะ ทั้งยังประสานมือเข้าด้วยกันพลางตอบด้วยรอยยิ้ม

“อืม ใช่ครับ ตั้งใจจะกินจริงๆ นั่นแหละ”

นิสรินทรสัมผัสได้ถึงความร้อนที่ลามไปทั่วใบหน้า รู้สึกทั้งขัดใจและขัดใจ หัวใจเจ้ากรรมเผลอเต้นผิดจังหวะเพราะคำพูดของอีกฝ่าย เพื่อไม่ให้ตัวเองตกลงไปในหลุมที่ชายหนุ่มขุดดักล้อมหน้าล้อมหลังไว้ เธอจึงไม่คิดจะสู้ต่อ เตรียมหมุนตัวเดินหนีออกมา พ่ายแพ้แบบนี่ก็ดีกว่าเอาตัวไปอยู่ในหลุมลึกที่ไม่แน่ใจเลยว่าอยากจะเป็นออกหรือเปล่า

แต่แล้วข้อมือของเธอกลับถูกพสุรังเอาไว้ เพียงแค่เขาออกแรงเล็กน้อย เธอก็ชวนเซกลับมายุ่งใกล้ร่างสูงโปร่ง ระยะที่ห่างกันเพียงเล็กน้อยทำให้นิสรินทรสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของบุรุษเพศผสมกับกลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ อย่างกลิ่นกาแฟผสมกับพีชประเภทซิตรัสและกลิ่นโทนไม้ ทำให้คนตรงหน้ายิ่งเหมือนแดดยามเช้าที่ทั้งสดชื่นและอบอุ่น ขณะเดียวกันก็แฝงเสน่ห์ลึกลับที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ถูก ทั้งหมดนี้ชวนให้คนลุ่มหลงได้โดยง่าย

กระทั่งลมหายใจอุ่นร้อนของพสุรินรดใบหูของตน นิสรินทรถึงได้สะดุ้งเฮือก หัวใจเต้นกระหน่ำ

“ช่วยไม่ได้จริงๆ เพราะผมดันหลงไถ่ที่ว่าหัวปักหัวปำ ถ้าไม่ได้เป็นเจ้าของก็คงตัดใจไม่ได้”

หญิงสาวรีบสลัดมือขึ้นมาปิดหูข้างนั้นอย่างรวดเร็ว ถลึงตาใส่เขาอีกครั้งพสุถึงได้ยอมปล่อย ถึงจะเป็นอิสระแล้วแต่ใบหน้าของเธอกลับร้อนผ่าว ลมหายใจปั่นป่วน แม้แต่หัวใจก็ยังรวนเรสับสนเอาได้ง่ายๆ เพราะคนตรงหน้า

นิสรินทรรู้ดีว่าความสามารถของตนในเวลานี้เทียบอีกฝ่าย

ไม่ติดแม้แต่เงา จึงทำได้แค่เตือนตัวเองในใจซ้ำๆ ให้ถอยออกมา
ตั้งหลักเสียก่อน เริ่มตระหนักขึ้นมาว่ากำแพงและเขตแดนที่ขีดกันเขา
เอาไว้กำลังถูกพายุทำลายลงอย่างรวดเร็ว แม้แต่ยามนี้ที่หันหลังหนีมา
แล้วยังรู้สึกได้ถึงสายตาที่มองตนอยู่ทุกขณะ

ส่วนอีกคนเมื่อเห็นปฏิกิริยาของหญิงสาวแล้วก็เข้าใจความรู้สึก
บางอย่างได้กระจ่างชัดจนกลืนยืมไม่อยู่ พายุพองมอร่างเล็กที่ค่อยๆ
หายไปจากสายตาด้วยรอยยิ้ม วินาทีต่อมาคำพูดเข้าเหย้าของน้องสาว
ที่เคยพูดไว้ก็ดังขึ้นมาในหัว

‘อยู่กับเด็กมามากๆ ระวังใจบางนะพี่รัก โดยเฉพาะกับสาวๆ เด็ก
สมัยนี้โตไวจะตาย บางคนก็สวຍจนต้องเหลียวหลัง อีกอย่างพี่รักก็ยัง
หนุ่ม...จะไม่เข้าตาใครเข้าบ้างเร้อ!’ นับดาวยิ้ม ยักคิ้วหล่อกตาเป็นเชิง
ล้อเลียน ‘ระวังเถอะ จะโดนเด็กตกไม่รู้ตัว’

ในตอนนั้นเขาเพียงหัวเราะให้ความคิดทะลึ่งทะล้นของน้องสาว
ทั้งยังตอบเสียดิบดีว่าคงยากที่เขาจะหวั่นไหวให้สาวๆ โดยเฉพาะกับ
ว่าที่อดีตนักศึกษาของตัวเอง ทว่าวันนี้ดูเหมือนคำพูดของนับดาวจะ
ถูกต้องทุกอย่าง

ก็เด็กที่ว่ามันน่ารักจนถอนสายตาไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็เหมือนจะถูก
ตกอย่างไม่รู้ตัวจริงๆ แถมยังทำลายความตั้งใจเดิมของเขาให้พังลง
อย่างไม่มีชิ้นดี แต่เรื่องแบบนี้ถ้าเขาไม่เริ่มแล้ว จะทนปล่อยให้บางคน
หนีไปได้อย่างไร

หลังจากตัดสินใจวางมือพักจากงานหลักด้วยเหตุผลส่วนตัว พลุก็ได้รับการติดต่อทาบทามจากมหาวิทยาลัยที่ตนเคยเรียน เนื่องด้วยเขาเป็นศิษย์เก่าที่มีความสัมพันธ์อันดีกับอาจารย์ หนึ่งปีที่ผ่านมา เขาจึงรับหน้าที่ช่วยถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษาด้วยตำแหน่งอาจารย์พิเศษ แม้ว่าคนรอบข้างจะบอกให้เขากลับไปจับปากกาวาดรูปอีกครั้งเพราะงานสอนหนังสือเป็นเรื่องที่เหนื่อยและค่าตอบแทนไม่สูง แต่พลุไม่สนใจคำพูดนี้มากนัก กลับกันการได้สอนหนังสือทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายและนึกสนุกด้วยซ้ำที่ได้ออกมาเจอผู้คน

บรรยากาศภายในห้องเรียนวันนี้ไม่ต่างจากวันอื่น พลุไล่สายตา มองนักศึกษาที่กำลังทยอยเข้ามาในห้องเงียบๆ เขาจับกาแฟอุ่นๆ เรียกสติในตอนเข้าไปพลางๆ กระทั่งสายตาไปสะดุดที่ร่างผอมบางของนักศึกษาหญิงคนหนึ่งที่มีมุกห้อง หญิงสาวมักจะนั่งอยู่ที่เดิมเสมอ ทั้งยังไม่ค่อยสูงส่งกับใคร นานๆ ที่จะเห็นเจ้าตัวเปิดปากพูด things ที่เธอก็ดูไม่โดดเด่น ซ้ำยังคล้ายจะไร้ตัวตนในสายตาคนอื่น ทว่าดวงตาของพลุมักจะเห็นเธอคนนี้อยู่ก่อนใครเสมอ

เขามองร่างผอมบางตรงหน้าไม่เท่าไร ร่างของนักศึกษาคนอื่นๆ ก็เดินเข้ามาบดบังสายตาไปโดยปริยาย ดึงให้พลุต้องกลับมาสนใจ

สถานการณ์ตรงหน้า

“สวัสดีครับทุกคน ใกล้เคียงเปิดเทอมแล้ว งานไฟล์เยอะกันน่าดูใช่ไหม” เมื่อเห็นนักศึกษาทยอยเข้ามานั่งกันเรียบร้อยแล้ว พลุก็วางแก้วกาแฟกระดาษลงพลงขยับตัวไปยืนหน้าชั้นเรียน

“โห...’จารย์รัก ดูขอบตาของพวกผมก่อน ทุกวันนี้พวกผมแทบจะไม่ใช้คอนแล้ว” นักศึกษาชายคนหนึ่งที่เป็นดังแกนนำเรียกเสียงหัวเราะในห้องตอบเขาด้วยน้ำเสียงกึ่งโวยวายกึ่งชวนให้หัวเราะ ขอบตาสีคล้ำที่เกิดขึ้นได้ตาของหลายๆ คนในชั้นเรียนเป็นตลกร้ายที่แม้แต่พลุเองก็เคยผ่านมาแล้ว

“เทอมหน้าพวกคุณก็ต้องทำที่สิสเตรียมจบแล้ว ถือซะว่าซ่อมก่อนไปเจอของจริงดีไหม”

เมื่อเจออาจารย์พิเศษเข้ากลับ ทุกคนก็พากันบ่นกระปอดกระแปดเสียงอ่อนชวนให้ขบขัน ทว่าพลุเห็นจากทางตาว่านักศึกษาหญิงคนนั้นที่อยู่มุมห้องกลับไม่แสดงสีหน้าอะไรแม้แต่บ่อย เขาถึงความสนใจจากร่างบอบบางกลับมาพูดเรื่องสำคัญต่อ

“เอาละครับ วันนี้ทุกคนคงเตรียมตัวมาพร้อมแล้ว เราเริ่มวิจารณ์งานกันดีกว่าครับ”

เสียงบ่นจื๋มจ๋าของนักศึกษาเบาลงทันตาเมื่อพลุพูด บรรยากาศสบายๆ เริ่มจริงจังขึ้นมา

“แอสไซน์เมนต์ที่ผมให้ไปเมื่อคาบที่แล้วคือการวาดภาพจากโจทย์ พวกคุณคงทราบที่อยู่แล้วว่าเซล์ฟเอกซ์เพรสชันคือการตีความและแสดงความรู้สึกของตนผ่านงานศิลปะที่ต้องให้ความสำคัญแก่สิ่งที่ต้องการสื่อสาร...หลังจากผมเรียกชื่อแล้วให้ออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นนะครับ เริ่มจากอ่านบทความที่ได้รับ แสดงความคิดเห็นว่าพวกคุณตีความบทความพวกนี้อย่างไร และเลือกสื่อสารออกมาด้วยภาพแบบไหน”

ท่าทางจริงจังเข้มงวดของพลุทำให้นักศึกษาหลายคนยี่ดหลังตรงโดยไม่รู้ตัว บางคนก็ใจเต้นแรง เพราะทั้งตื่นเต้นและรู้สึกกดดันขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ อาจารย์พิเศษตรงหน้าต่างจากเมื่อไม่กี่นาทีที่แล้วที่ยิ้มแย้มแจ่มใสลิบลับ

“มาเริ่มกันเลยครับ”

พลุเรียกชื่อนักศึกษาในชั้นเรียนทีละคน เมื่อเจ้าของชื่อถูกเรียกก็จะนำผลงานของตัวเองมาแสดงหน้าห้อง บางคนเป็นภาพผ้าใบทำมือ บางคนเป็นภาพอิลลัสเตรเตอร์ฉายผ่านโปรเจกเตอร์ จากนั้นก็เริ่มอธิบายบทความหรือข้อความที่ตัวเองได้รับพร้อมตีความผ่านชิ้นงานที่น่าเสนอ

บทความที่นักศึกษาแต่ละคนได้รับไปนั้นเป็นบทความและคำสำคัญที่พลุคัดมาจากวรรณกรรมรวมถึงกวีนิพนธ์ที่น่าสนใจของต่างประเทศ เช่น *ฝันในคืนกลางฤดูร้อน* ของ วิลเลียม เชกสเปียร์ *แรงใจและไฟฝัน* ของ ชาลส์ ดิกคินส์ *วัยเยาว์อันสิ้นสูญ* ของ วิลเลียม โกลดิง และยังมีบทความอื่นๆ จากวรรณกรรมที่น่าสนใจอีกหลายเล่ม

“นิสรินทร์”

หลังจากที่พลุเรียกชื่อนี้แล้ว หลายคนในห้องก็พากันเบนสายตาไปมองหญิงสาวที่อยู่มุมห้องเป็นการพร้อมเพรียงด้วยความสนใจ เพื่อนร่วมชั้นคนนี้น่าสนใจต่างจากคนอื่นๆ เธอไม่ไปไหนมาไหนกับใคร มักชอบปลีกวิเวก ถึงจะให้ความร่วมมือแก่สาขาเวลามีกิจกรรม แต่นิสรินทร์คนนี้ก็ยังคงยืนหนึ่งเรื่องความสันโดษเสมอ

แม้ภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายเป็นเช่นนี้ ทว่าเพื่อนร่วมชั้นหลายคนกลับเฝ้ารอผลงานของหญิงสาวเป็นอย่างมาก ถึงจะไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์เปิดใจรับใครเท่าไร แต่เมื่อพูดถึงเรื่องผลงานแล้ว นิสรินทร์มักได้คะแนนและคำชมโดดเด่นกว่าใครๆ

หญิงสาวลุกขึ้นหยิบเฟรมผ้าใบออกจากกระเป๋า เดินมาหน้าชั้น

เรียน แล้ววางชิ้นงานของตัวเองลงบนขาตั้งวาดรูป คนพูดน้อยหยิบกระดาษที่เขียนโจทย์งานขึ้นมาก่อนจะเอ่ยซ้ำๆ ชัดๆ

“Love looks not with the eyes but with the mind, And therefore is winged Cupid painted blind.”

สำเนียงและน้ำเสียงของหญิงสาวชัดเจนทุกคำ เสียงนุ่มๆ ที่น้อยคนนักจะได้ยินทำให้ทั้งห้องเงียบกริบ ดูก็รู้ว่าอีกฝ่ายคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษมานาน้อยแค่ไหน พุสเองก็สะดุดกับน้ำเสียงของอีกฝ่ายไม่น้อย แต่ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรมากนัก เพียงแค่ออคอยให้ร่างเพรีวระหงตรงหน้านำเสนอผลงานของตัวเอง

“ประโยคนี้เป็นคำพูดจากบทละครของเชกสเปียร์เรื่องฝันในคืนกลางฤดูร้อน แปลความหมายตรงๆ ก็คือ ความรักไม่ใช่สิ่งที่มองเห็นผ่านสายตา แต่ต้องมองด้วยหัวใจ เหตุนี้เองกามเทพจึงทำให้คนเราตาบอด”

เพื่อนร่วมชั้นเรียนหลายคนเริ่มยิ้ม เพราะน้อยนักจะเห็นมุมมองใหม่ๆ ของคนพูด แต่เมื่อหญิงสาวนำผ้าที่ปิดเฟรมผ้าใบออก หลายคนก็พากันขมวดคิ้วแทน

นิสรินทร์ได้โจทย์ปัญหาที่เกี่ยวกับความรัก ทว่าสิ่งที่หญิงสาวถ่ายทอดออกมากลับไม่ได้ให้ความรู้สึกอ่อนหวานหรือชวนฝันโรแมนติกตามบทละคร มันเป็นภาพวาดที่ชวนให้ใจหาย แม้แต่พุสเองก็ต้องเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นภาพวาดตรงหน้า

เขาเคยได้ยินหลายคนพูดกันว่าผลงานศิลปะคือสิ่งที่สะท้อนตัวตนและความคิดของผู้วาด ดังนั้นภาพวาดภาพนี้ก็คงไม่ต่างจากประตูหัวใจของหญิงสาวเท่าไรนัก

ภาพวาดสีอะคริลิกตรงหน้าเป็นภาพของหญิงสาวสวมชุดกระโปรงสีขาว ทว่าตามตัวกลับเปื้อนอะไรรวมไปด้วยรอยเลือดและคราบโคลนดำ หญิงสาวในภาพนั่งอยู่บนเก้าอี้ อุ้มเด็กทารกที่กำลังยึดแขน

ทั้งสองข้างคล้ายพยายามจะคว้าบางอย่างไว้ ด้านหลังของเธอคือชายหนุ่มที่โน้มใบหน้าลงมากล้ายกับพูดอะไรสักอย่าง คำพูดนั้นทำให้เธอยิ้มกว้างสดใส โดยไม่ทันรู้เลยว่าที่ลำคอของตนมีมีดในมือชายหนุ่มจ่อพาดไว้

จากภาพและการสื่อสารด้วยสีหลักเพียงไม่กี่สี ทั้งองค์ประกอบภาพและสีหน้าท่าทางของคนในรูป ทำให้คนมองลึกรู้สึกได้ถึงอารมณ์ที่หลากหลายผสมปนเป ทุกคนในห้องเรียนปิดปากเงียบสนิท มองภาพตรงหน้าด้วยอารมณ์และความเห็นที่ต่างกันไป

พสุจดจ้องร่างตรงหน้านิ่งๆ สุดท้ายก็เอ่ยปากเป็นคนแรก

“ทำไมคุณถึงเลือกจะถ่ายทอดความหมายของโจทย์ด้วยภาพนี้ครับ”

นิสรินทร์หันมองชายหนุ่มก่อนจะตอบอย่างเรียบนิ่ง

“คนส่วนมากเลือกมองข้ามเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของคนรัก ขอเพียงแค่อได้อยู่กับคนที่รัก ต่อให้พบเจอความยากลำบากเท่าไรก็ไม่คิดจะปล่อยมือ ผู้หญิงในภาพคือตัวแทนของคนที่ไม่โยนความรัก ผู้ชายคนนี้ก็คือความรักที่เธอปรารถนา ส่วนเด็กทารกในภาพเป็นผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ค่ะ”

ความหมายที่หญิงสาวต้องการจะบอกนั้น พสุกลับเข้าใจได้อย่างชัดเจน เพราะตัวเขาเองก็คือผลลัพธ์จากความสัมพันธ์เช่นนี้ บางอย่างในใจถูกคนตรงหน้ากระตุ้นให้อยากรู้ขึ้นมา เขาใช้ปลายนิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอก่อนถามอีกครั้ง

“แล้วเด็กในภาพคือผลลัพธ์แบบไหนที่คุณต้องการจะบอกครับ”

คำถามนี้ทำให้นักศึกษาสาวเงียบไปครู่หนึ่ง ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วินาทีนี้ ในใจของนิสรินทร์กลับคิดทบทวนแล้วทบทวนอีก เพราะเธอไม่เคยตั้งคำถามนี้กลับเลยว่าผลลัพธ์ตรงหน้าจะเป็นอย่างไร ราวกับคำถามนี้เป็นค้อนขนาดใหญ่ที่กระแทกทุบลงบนสมองจนมันเกิดเป็น

รอยร้าว คลื่นอารมณ์และความทรงจำไหลทะลักเข้ามาไม่ต่างจาก น้ำป่า ดวงตาเหม่อลอยไปเบื้องหน้า เผยความรู้สึกส่วนลึกออกมาโดยไม่รู้ตัว คำถามของอาจารย์หนุ่มดังขึ้นซ้ำๆ ในหัวจนหญิงสาวเผลอ พิมพ์สิ่งที่คิดออกมา

“คงเป็นอิสรภาพละมังคะ”

เสียงตอบอันแผ่วเบานี้มีเพียงพสุเท่านั้นที่ได้ยิน ชายหนุ่มสังเกต ได้ถึงดวงตาที่ไหววูบของเธอ ยังไม่ทันได้จ้องมองให้ลึกลงไปถึงแก่น เสียงสัญญาณแจ้งเตือนไฟไหม้ในอาคารก็ดังขึ้น กลบเสียงและลบ ร่องรอยอ่อนไหวในดวงตาของหญิงสาว ดึงสติเธอให้หลุดออกจาก ภาววังค์

“สงสัยมีคนแอบสูบบุหรี่ในตึกแน่เลย”

“สัญญาณไฟไหม้ดังอีกแล้ว”

“ก็ในตึกเขาห้ามสูบนี่”

นักศึกษาหลายคนละสายตาและความสนใจจากนิสรินทร์ และภาพวาดของเธอ หันไปคุยเจื้อยแจ้วออกความเห็น เพราะเสียง สัญญาณไฟไหม้ที่ติดตั้งไว้ภายในอาคารเรียนของพวกเขา มักจะดัง ด้วยเหตุการณ์เล็กๆ แบบนี้เสมอจนรุ่นพี่และอาจารย์ที่อยู่มานานล้วน คำนึง

ไม่กี่นาทีต่อมาบรรยาคาภายในห้องก็กลับมาเป็นปกติ พสุ กระแอมกระไอเรียกความสนใจจากนักศึกษาในชั้นเรียนพลางหันมา หานิสรินทร์อีกครั้ง

“คอนเซปต์ในการนำเสนอของคุณน่าสนใจมากครับ ไม่ว่าจะเป็นการจัดวางองค์ประกอบภาพ ดีเทล หรือการเลือกสี ถือว่าดึงดูด สายตาและสร้างผลกระทบทางความรู้สึกได้ดีมาก แต่เราลองกลับมา มองที่โจทย์งานของเรากันดีกว่า”

พสุยิ้มบางๆ ที่มุมปากเพื่อไม่ให้บรรยาคาในห้องเรียนตึงเครียด

จนเกินไป เพราะเห็นได้ชัดว่าเจ้าของผลงานเริ่มแสดงความเครียดซึ่งผ่านสายตาแล้ว

“ความรักไม่ใช่สิ่งที่มองเห็นและสัมผัสได้ทางสายตา แต่ต้องใช้หัวใจ เหตุนี้กามเทพจึงทำให้คนเราตาบอด” เสียงของพสุท้มนุ่มชวนให้นักศึกษาสาวในชั้นเรียนบางคนต้องสลดมหายใจลึก ไบหน่าขึ้นสระเรือ คล้ายว่านางที่นี้กลับเป็นอาจารย์พิเศษหนุ่มคนหนึ่งที่ตกเป็นจุดรวมสายตาของคนทั้งห้องแทน

“เมื่อเราลองกลับมาวิเคราะห์บทละครนี้โดยละเอียด นิสรินทร คุณไม่คิดว่าประโยคนี้ฟังดูโรแมนติคดีหรอกครับ”

คราวนี้หญิงสาวเบนสายตามองคนพูดอย่างมีคำถาม ส่วนพสุเองก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง ก้าวออกมาหน้าห้องเรียนอย่างเชื่องช้าพลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เพราะว่าความรักไม่อาจมองเห็นด้วยตา บางครั้งเราจึงต้องใช้หัวใจตามหาคำตอบ ต้องมองให้ทะลุผ่านเปลือกนอกที่เราเห็นเพื่อสัมผัสแก่นแท้ของความดีงามที่อยู่ด้านใน เพราะแบบนั้นเราถึงได้หลงรักบางคนอย่างไร้เงื่อนไข เหมือนกับกามเทพที่ยังศรัทธาทำให้คนเราตาบอด เพื่อจะได้ใช้หัวใจเรียนรู้กันและกัน”

จบประโยค พสุก็หยุดยืนอยู่ข้างรูปของหญิงสาว แววตาของเธอช่างเหมือนกระจกที่สะท้อนหัวใจของตัวเอง ชัดเจนว่าเธอไม่เห็นด้วยกับคำพูดของเขาเท่าไรนัก

“ละครโรแมนติคของเชกสเปียร์เรื่องนี้เป็นสุนทราภรณ์ที่มองได้หลายแบบ ตัวละครในเรื่องต้องพบเจออุปสรรค ทำให้เหล่าคู่รักต้องร่วมกันผ่านไปให้ได้ถึงจะจบลงอย่างมีความสุข ผมไม่คิดว่าที่คุณตีความออกมาเป็นภาพนี้คือผิด แต่บางที่ประโยคนี้อาจจะใช้ในแง่บวกมากกว่าชี้ให้เห็นทุกข์จากความรักนะครับ”

นิสรินทรไม่แสดงความเห็นใดๆ เพียงปรายตามองผลงานของ

ตัวเองเร็วๆ แล้วรีบดึงสายตากลับมา

เห็นท่าทีของหญิงสาวแล้วพสุก็ไม่ต้องการตีกรอบอีกฝ่ายจนเกินไป เพราะทุกคนล้วนมีมุมมองต่องานศิลปะและสิ่งต่างๆ รอบตัวต่างกัน ไม่แปลกที่นักศึกษาสาวคนนี้จะตีความไปอีกแบบหนึ่ง

“จริงๆ ผมชอบไอเดียและคอนเซปต์ของคุณนะครับ สะท้อนอะไรได้หลายอย่าง แต่การตีความในวันนี้ผมถือว่ายังไม่ตอบโจทย์ อย่าลืมว่าเราต้องวิเคราะห์จากบริบทเดิมของประโยคด้วย ถ้ามีโอกาสอีกครั้ง ผมก็หวังว่าคุณจะแสดงมุมมองด้านที่โรแมนติกออกมาบ้างนะครับ” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้หญิงสาวตรงหน้าจางๆ แล้วเอ่ยต่อ

“ผลงานศิลปะมักสะท้อนความคิดและความรู้สึกของผู้สรรค์สร้าง นิสรินทร์ ผลงานของคุณในสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมาทำให้ผมุดและโชนที่ตึงเครียดและกดดันเกินไป งานจึงมักหลุดจากโจทย์ไปบ้าง ถ้าติดปัญหาตรงไหนมาปรึกษาผมและอาจารย์เสกสรรได้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” นิสรินทร์ไม่ยิ้มและไม่แสดงสีหน้าอื่นใดนอกจากท่าทางเรียบเฉย หลังจากได้รับคำวิจารณ์ เธอก็หันไปเก็บแฟ้มผ้าใบวาดรูปลงจากขาตั้งแล้วเดินกลับไปนั่งตรงมุมห้อง

พสุไม่ถือสาท่าทางเย็นชาที่ได้รับ รู้ดีว่าแต่ละคนย่อมมีนิสัยและชอบเขตการเข้าหาคนอื่นต่างกัน นักศึกษาบางคนก็เข้ากับเขาได้ดีมาก...และกับบางคนก็มีระยะห่างที่กว้างมากเช่นกัน

เขาหันกลับมาเรียกนักศึกษาคนต่อไปให้ขึ้นมานำเสนอผลงาน เมื่อนึกถึงดวงตาที่เป็นดังคลื่นและผืนน้ำที่สงบนิ่งของหญิงสาวแล้ว พสุก็ไม่สามารถสลัดความคิดวุ่นวายในสมองออกไปได้ ซ้ำยังคิดถึงความเห็นของเธอที่มีต่อผลงานวนไปวนมาในหัว สุดท้ายก็อดไม่ได้ที่จะเอี้ยวตัวไปข้างหลังเพื่อมองใบหน้าเย็นชาเงียบๆ

เวลานี้นิสรินทร์คล้ายจะไม่สนใจอะไรอีก เธอทำศอกข้างหนึ่งไว้บนโต๊ะพลาจวางคางลงบนฝ่ามือ สายตาเหม่อออกไปอีกทาง กระทั่ง

รู้ตัวว่ากำลังถูกมองหญิงสาวถึงได้หันกลับมา เพียงแค่เสี้ยววินาทีสั้นๆ พวกเขาทั้งสองคนได้สบตากัน เป็นครั้งแรกที่พสุต้องยอมรับว่า นอกจากฝีมือการวาดรูปของหญิงสาว เขาเริ่มสนใจอีกฝ่ายขึ้นมาจริงๆ ทว่าความคิดนี้ทำให้ชายหนุ่มตกใจจนต้องตั้งสติเสียๆ เบนความสนใจทั้งหมดมาที่นักศึกษาอีกคนที่กำลังนำเสนอผลงานอย่างตั้งอกตั้งใจแทน

จวบจนนักศึกษาคนสุดท้ายนำเสนอผลงานเสร็จ เขาก็ลุกขึ้นก้าวออกมาหน้าห้อง อธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่นักศึกษาทุกคนควรนำไปปรับใช้ในงาน สายต่ายังคงเหลือบมองนิสรินทรตรงมุมห้องโดยที่สมองไม่ได้สั่งการ พสุจึงมีโอกาสดูเห็นการเปลี่ยนแปลงสีหน้าของหญิงสาวอย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก

นิสรินทรก็หันหน้าก็มตาจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือ ไม่รู้ว่าสิ่งใดในนั้นที่รบกวนจิตใจหญิงสาว ใบหน้าของเธอถึงได้เผยความเย็นชาและแฝงความเย้ยหยันอย่างชัดเจน นักศึกษาสาวหลับตาลงราวกับกำลังกดข่มและกำหนดลมหายใจให้สงบ เมื่อเธอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง พสุก็ไม่เห็นคลื่นอารมณ์รุนแรงจากอีกฝ่ายแล้ว

“วันนี้ทุกคนทำได้ดีมากครับ ในส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทุกคนคงทราบแล้ว โจทย์งานนำเสนอในอาทิตย์หน้า ผมอยากให้ทุกคนทำร่างดราฟต์ภาพในหัวข้อ ‘รัก’ มาคนละสามดราฟต์ คาบหน้าเราจะมาดูคอนเซ็ปต์ของแต่ละคนกัน”

ทันทีที่พสุเอ่ยปากจบชั้นเรียน นักศึกษาหลายๆ คนรวมถึงนิสรินทรก็ลุกจากที่นั่งเดินไปที่ประตูทางออก สายตาหญิงสาวมองตรงไปข้างหน้าเพียงอย่างเดียว คำพูดที่เขาอยากจะเอ่ยถึงเธอไว้ติดอยู่ที่ริมฝีปาก เพราะในวินาทีเดียวกันนั้นพสุก็เพิ่งตระหนักขึ้นมาได้ว่าตนจะเรียกนิสรินทรไว้เพื่ออะไร

พสุเผลอปาก นึกตำหนิตัวเองในใจที่เผลอทุ่มความสนใจให้

อีกฝ่ายเช่นนี้ เงามบางอย่างที่ทับซ้อนบนร่างหญิงสาวปลุกความทรงจำ
บางอย่างในใจขึ้นมาบ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวตน แววดา หรือความคิด
ของอีกฝ่ายล้วนเป็นแรงดึงดูดพิเศษนี้ ทำให้พลูไม่อาจจะสายตาไปได้
เสียงแจ้เตือนที่คุ้นหูและแรงสั่นสะเทือนจากโทรศัพท์มือถือ
ในกระเป๋าทางเขมช่วยดึงสติอาจารย์หนุ่มกลับมา พลูถอนหายใจยาว
เหยียด ไม่รีบร้อนที่จะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เพียงสัมผัสหน้าจอ
เบาๆ ข้อความล่าสุดก็ปรากฏสู่สายตา

‘รัก วันนี้มีนัดมีตติงรวมรุ่น อย่าลืมละ’

เมื่อเห็นเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยatkมาแล้ว พลูก็เพิ่ง
นึกขึ้นได้ว่าวันนี้มีนัดมีตติงของเพื่อนเก่า ชายหนุ่มถอนหายใจเอือกใหญ่
แล้วจึงพิมพ์ตอบกลับไป

‘ได้ แล้วเจอกัน’

เพราะไม่ได้พบหน้าเพื่อนเก่าหลายคนอย่างพร้อมหน้า
พร้อมตากันมานาน คืนนี้พลูจึงเผลอยกแก้วไวน์สีเข้มขึ้นจิบอยู่บ่อย
ครั้ง เสียงหัวเราะและเรื่องราวเก่าๆ ที่น่าจดจำถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุย
กันอย่างสนุกสนาน คล้ายทุกคนในที่นี้กำลังดื่มด่ำกับความหลัง
กระทั่งเสียงดนตรีแจ๊สดังขึ้น ดึงความสนใจของตนออกจากวงสนทนา
แล้ว เขาถึงได้ปล่อยตัวเองให้ผ่อนคลายชั่วคราวคล้ายดันอ้อมที่ลุ่มไปตาม
บรรยากาศอันน่าดื่มด่ำตรงหน้า

“รัก ได้ยินมาว่านายไปช่วยปั้นสอนพิเศษเธอ”

พอมีคนทักถึงรุ่นน้องสาวขึ้นมาแล้ว พลูก็นึกขึ้นได้ว่าสถานที่นัด
มีตติงวันนี้ก็เป็นโรงแรมของคนรักอีกฝ่าย เขาละจากความคิดนั้นแล้ว
หันมาตอบอีกฝ่ายตามจริง

“อืม ช่วงนี้ว่างนะ อีกอย่างเวลาสอนเด็กๆ ก็เหมือนย้อนไปตอน
ที่ตัวเองเตรียมสอบใหม่ๆ สนุกดี”

นอกจากการสอนในมหาวิทยาลัยแล้ว พสุตัดสินใจมาเป็นครูสอนพิเศษที่โรงเรียนสอนวาดรูปของคะเนิงนิตยซึ่งเป็นรุ่นน้องคนสนิท โดยหวังว่าการได้ใช้เวลากับเด็กๆ ที่เปี่ยมไปด้วยไฟและความฝันจะทำให้เขาค้นพบแรงบันดาลใจใหม่ๆ แต่เสียดายที่หลายอย่างยังไม่เป็นอย่างที่หวัง เพราะเขายังไม่เจอแรงบันดาลใจที่ว่าเลย

แต่ไปๆ มาๆ ความคิดของพสุก็ต้องสะดุดเมื่อโบหน้าร่างๆ ของใครบางคนปรากฏขึ้นมาในความว่างเปล่า

เธอคนนั้นเป็นเหมือนประกายไฟเล็กๆ ในความมืด เป็นกองไฟเล็กๆ ที่คาดเดาไม่ได้ว่าจะลุกโชนขึ้นมาตอนไหน ขณะเดียวกันแสงเล็กๆ เหล่านี้ก็เต็มไปด้วยแรงดึงดูด ยิ่งจ้องหรือใส่ใจมากเท่าไร พสุก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแมลงที่บินเข้าสู่กองไฟมากเท่านั้น ถึงจะรู้ดีอยู่แล้วว่าความคิดนี้อาจจะไม่เข้าท่า แต่ก็สลัดความคิดที่มีต่อเจ้าของร่างนี้ไม่ได้

“แต่ไม่เห็นปั้นมานานแล้วเหมือนกันนะ ได้ข่าวแว่วๆ เหมือนกันว่ามีคนเห็นปั้นเตรียมแต่งงาน ไม่รู้จริงไหม”

คำถามนี้ดึงความสนใจของพสุให้กลับสู่ปัจจุบัน เขาไม่ตอบคำถามนี้ ปล่อยให้คำพูดและประโยคอื่นๆ ที่ตามมาของใครรอบตัวกลืนหายไปกับเสียงดนตรีแทน น้ำเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ของนักร้องสาวดังขึ้น เสียงนุ่มหวานๆ ติดแหบพร่าที่ปลายเสียงดึงดูดแขกบนรูปทอปปาร์แห่งนี้ได้ไม่ยาก แต่งเติมบรรยากาศชวนผ่อนคลายให้เจือด้วยกลิ่นอายยั่วยวนชวนลุ่มหลง

พสุเพ่งมองร่างบอบบางที่ยืนอยู่กลางวงดนตรีด้วยท่าทางครุ่นคิด เสียงของนักร้องสาวที่ดังคลอไปกับดนตรีแจ๊ซรู้สึกคุ้นหูเขาอย่างบอกไม่ถูก ความสนใจนี้ทำให้ตนต้องจ้องเจ้าของเสียงโดยละเลียด เริ่มจากชุดเดรสสีดำแนบเนื้อกับเรือนร่างเพริ้ว เอวเล็กบอบบาง เรือนผมสีดำสนิทตัดลอนใหญ่คลอเคลียล้อมกรอบหน้าเล็ก

นัยน์ตาของเธอเป็นประกาย ริมฝีปากแดงสดขยับตามจังหวะที่เจ้าตัว
เอ่ยคำร้องแสนหวาน

หลังจากมองซ้ำๆ หลายต่อหลายครั้งแล้ว ถึงแม้การแต่งตัวของ
หญิงสาวจะไม่เหมือนในความทรงจำเลย แต่พสุกลับมั่นใจอย่าง
มากว่านักร้องสาวคนนี้เป็นนักศึกษาในชั้นเรียนของตน

ใบหน้าของหญิงสาวในเวลานี้เปื้อนรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก
ทว่าแววตาที่มีแต่ความเย็นชาเช่นนี้ใช้ว่าใครจะมีกันได้ เพราะแบบนี้
เขาถึงได้สะดุดใจตั้งแต่แรกเห็น

“มองอะไรอยู่”

เสียงเรียกของเพื่อนข้างตัวทำให้พสุต้องละสายตาจากนักร้อง
สาว พลังตอบด้วยรอยยิ้มว่าไม่มีอะไร

“ที่นี้บรรยากาศดีแฮะ เห็นว่าเพิ่งปรับปรุงใหม่ พอมีวงแจซเล่น
สดด้วยบรรยากาศก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก”

เมื่อบางคนในกลุ่มพูดขึ้น พสุก็พยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย

“ว่าแต่เมื่อไหร่นายจะเลิกรับเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัย
ล่ะ”

ไม่ใช่ครั้งแรกที่พสุได้ยินคำถามนี้ เพราะแม้แต่กับน้องสาวของ
ตนอย่างนับดาวก็เคยถามคำถามเดียวกัน เขาเคาะนิ้วกับขอบแก้วใน
มือราวกับกำลังใช้ความคิด ระหว่างนั้นสายตาดพลันเหลือบไปเห็น
นักร้องสาว ปากพิมพ์คำตอบคล้ายคนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ไม่รู้สิ ทำงานกับเด็กก็สนุกดี เลยไม่รู้จะเลิกเมื่อไหร่”

“ระวังเถอะ วางมือไปนานแล้วจะกลับมายาก”

ได้ยินเสียงเตือนที่เล่นที่จริงจากหนึ่งในกลุ่มเพื่อน พสุก็ยิ้มพลง
ตอบเสียงเอื่อยราวกับไม่ได้คิดมากเช่นคนพูด

“ไว้ถึงตอนนั้นฉันค่อยมาฟังใบบุญพวกนายเอาก็แล้วกัน”

จบประโยคหลายคนก็หัวเราะ พวกเขากันเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไป

เรื่อยๆ รวากับคำคืนนี้ไม่มีที่สิ้นสุด วัยเยาว์แห่งความฝันหมุนย้อนกลับมาดังเช่นช่วงเวลาในอดีต ทว่าสำหรับพสุแล้ว สายตาและความคิดเขากลับจดจ่ออยู่แต่ที่ร่างบอบบางของนักร้องสาวบ่อยครั้งจนแม้แต่ตัวเองก็ไม่รู้ตัว

ระหว่างเรียน นิสนรินทร์รู้สึกรากับกำลังถูกใครบางคน
จ้องมอง ทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้น สายตาก็สบประสานเข้ากับนัยน์ตาสีนิลของอาจารย์หนุ่ม แม้เป็นเพียงวินาทีสั้นๆ นิสนรินทร์ก็มั่นใจว่าเขาแอบมองเธออยู่ ส่วนจะด้วยเหตุผลอะไรนั้น นิสนรินทร์ก็ไม่อาจทราบ แต่สายตาที่ส่อประกายสงสัยใคร่รู้ของอาจารย์พิเศษกลับชวนให้เธอสงสัยจนเกิดเป็นคำถามในใจ แต่ยังไม่ทันได้คิดหาคำตอบ โทรศัพท์มือถือของตนก็สั่นแรงเตือน บนหน้าจอปรากฏข้อความหนึ่งประโยค
ข้อความสั้นๆ ไม่กี่ประโยคตรงหน้าทำให้ดวงตาของเธอหดเกร็งพร้อมกับเผยกระแสความเย็นชาและความห่างเหินออกมาอย่างไม่รู้ตัว กระทั่งกดเข้าไปอ่านข้อความเหล่านั้นอีกครั้งแล้ว ในใจก็รู้สึกเดือดดาลอย่างถึงที่สุด

‘ส่งเงินมาให้แม่แก่ได้แล้ว ที่บ้านจะไม่มีอะไรยึดท้องอยู่แล้ว!’

‘ถ้าแก่ไม่มา ฉันไปหาแกยันมหา’ลัยแน่’

ข้อความจากศิรชชหรือพ่อเลี้ยงของตนทำให้นิสนรินทร์ตัวสั่นเทิ้ม เพราะความโกรธ ต้องรีบหลับตาข่มอารมณ์ที่กำลังปะทุพลางนับหนึ่งถึงสิบในใจ เมื่อคิดว่าควบคุมเปลวไฟที่คุกรุ่นได้แล้ว นิสนรินทร์ถึงได้ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

ปลายนิ้วของเธอแตะกล่องข้อความหลายต่อหลายรอบ ในใจมีคำพูดมากมายที่อยากพรั่งพรั่งประชันใส่อีกฝ่าย ทว่าตัวเองกลับรู้ว่านั่นจะยิ่งเป็นการเพิ่มน้ำให้อพ้อเลี้ยงมากขึ้นเรื่อยๆ

นิสนรินทร์ไม่ได้เกรงกลัวอีกฝ่าย สำหรับเธอ ผู้ชายคนนี้ก็แค่ปลิง

ตัวใหญ่ที่คอยสับเลือดสับเนื้อจากเธอ เขาไม่มีค่ามากพอให้เธอเสียเวลาไปด้วย หญิงสาวไม่รู้หรอกที่จะลบบันทึกข้อความเหล่านั้นและเมินเฉยอีกฝ่ายทันที

“โจทยงานนำเสนอในอาทิตย์หน้า ผมอยากให้ทุกคนทำร่างดราฟต์ภาพในหัวข้อ ‘รัก’ มาคนละสามดราฟต์ คาบหน้าเราจะมาดูคอนเซปต์ของแต่ละคนกัน”

เสียงของอาจารย์พิเศษอย่างพสุที่ตั้งจากหน้าห้องทำให้ณิสรินทร์เหม้มปาก นึกไม่อยากจะทำงานชิ้นนี้ขึ้นมา ไม่ใช่เพราะโมโหคำวิจารณ์งานของตน แต่หญิงสาวรู้สึกว่าการพูดของเขามีบางอย่างที่รบกวนจิตใจตน ดังนั้นทันทีที่หมดคาบเรียน เธอจึงรีบคว้ากระเป๋าสะพายขึ้นพาดบ่าเดินตรงไปยังประตูทางออกโดยไม่สนใจสิ่งรอบตัว

“รูท! เย็นนี้สาขาเราจะมีนัดตีหมุกกระทะหลังมอ รูทไปด้วยกันไหม”

เสียงทักของเพื่อนในสาขาทำให้หญิงสาวหยุดชะงักก่อนหันกลับไปมองขวัญข้าว หนึ่งในเพื่อนนักศึกษาร่วมสาขาที่มักเข้ามาพูดคุยและอัปเดตเหตุการณ์สำคัญภายในสาขาให้อย่างสม่ำเสมอ เดิมความสัมพันธ์ของเธอกับคนอื่นๆ ในสาขาล้วนเป็นเพียงการรู้จักกันอย่างผิวเผิน ไม่ได้สนิทสนมหรือพูดคุยกับใครมากเป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นขวัญข้าวจึงนับว่าเป็นไม่กี่คนที่พูดกับเธอบ่อยกว่าคนอื่นๆ

“ขอบคุณนะข้าว แต่เย็นนี้เราติดธุระ ขอเป็นโอกาสหน้าแทนนะ”

“อ้าวเหอ เสียดายจัง” ขวัญข้าวพูดอย่างเสียดาย แต่ไม่ลืมกำชับเสียงใส “ไว้คราวหน้ารูทต้องไปด้วยกันนะ”

ณิสรินทร์พยักหน้าพร้อมยิ้มบางๆ เป็นคำตอบ ก่อนรีบก้าวออกจากห้องเรียน ระหว่างทางก็มองรอบตัว หลายคนจับกลุ่มคุยกันอย่างสนุกสนาน เมื่อเทียบกันแล้วเห็นได้ชัดว่าค่าความอึดอัดและทำทาง

ที่เป็นมิตรของตัวเองเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่น

หญิงสาวม้มปาก สลัดความคิดดังกล่าวออกจากสมอง พลัง
แรงผีทำให้เร็วที่สุดเพื่อกลับหอพัก

เนื่องจากมหาวิทยาลัยที่เธอเรียนตั้งอยู่ไม่ไกลจากย่านที่อยู่
อาศัย จึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะพบเห็นร้านค้า ร้านอาหาร และหอพักตั้ง
อยู่รอบๆ มหาวิทยาลัย นิสรินทร์ย้ายออกจากบ้านมาอยู่คนเดียวตั้งแต่
เข้าเรียนปีหนึ่ง ถ้าพูดให้ถูกก็คือเธอไม่ได้อาศัยอยู่กับผู้ปกครองตั้งแต่
อายุสิบเจ็ดแล้ว ส่วนสาเหตุที่เธอต้องออกมาดิ้นรนเพียงลำพัง ก็คง
ต้องย้อนกลับไปตั้งแต่ก่อนเธอจะเกิด

พื้นฐานครอบครัวของนิสรินทร์ไม่ได้อบอุ่นและสวยงามนัก หาก
พูดถึงผู้เป็นแม่ ภาพจำเดียวที่จำได้ก็คือหญิงสาวมักจะเอาแต่นั่งอยู่
หน้าโต๊ะกระจก คอยมองดูความงามของตัวเอง

ลลิตา...หญิงสาวที่มีชีวิตเพื่อคนอื่น หญิงสาวที่วิ่งตามหาความ
รักไม่หยุดไม่หย่อนคนนั้น รวากับว่าความงามนี้เป็นเพียงพรข้อเดียว
ในชีวิตตัวเอง แม้แต่ตอนที่ยังอายุน้อยก็ปรากฏเค้าความงามสะกดตา
ให้เห็นชัด เพราะเช่นนั้นเองลลิตาจึงเป็นที่สนใจเตะตาหนุ่มๆ หลายคน
เธอเป็นดังดอกไม้ที่มีแต่ผีเสื้อรุมล้อม สำหรับหญิงสาวที่หลงละเลงไป
กับการถูกรัก เมื่อถูกยกยอให้เป็นคนสำคัญและถูกเอาใจตั้งไข่มุกใน
มือ ก็ไม่ยากเลยที่เธอจะตกอยู่ในภวังค์แห่งความพอใจนี้

ต่อมาเพียงอายุได้แค่สิบหกปี ลลิตาก็ตั้งครรภ์โดยไม่พร้อม ทั้ง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อของเด็กคือใคร หากไม่ใช่ยายที่เตือนสติลูกสาวเอาไว้
บางทีนิสรินทร์อาจไม่มีโอกาสได้ลืมตาดูโลกใบนี้เลยก็ได้

ตั้งแต่เล็กจนโตพอจะเริ่มรู้ความ ในความทรงจำของนิสรินทร์
ก็มีเพียงยายเท่านั้นที่เลี้ยงดูเธอแทนผู้เป็นแม่ แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้ให้
ความรักและความเอาใจใส่ที่อ่อนโยน ทว่าสำหรับโลกใบเล็กๆ ของ
เด็กคนหนึ่ง ยายคือผู้มีพระคุณ หากไม่ได้ยายคอยห้ามปรามแม่ไว้

นิสรินทรก็ารู้เลยว่าป่านนี้ตัวเองจะเป็นอย่างไร

ในวัยเด็ก นิสรินทรเคยหวังว่าจะได้รับความรักและไถ่ถอนจากผู้ให้กำเนิด แต่ความรักที่ต้องการกลับกลายเป็นเพียงสายตาเย็นชาและคำพูดที่ปั่นทอนจิตใจครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้ายเด็กหญิงตัวน้อยถึงเข้าใจว่า หากไม่ยึดหยัดลูกขึ้นพึ่งพาตัวเองแล้ว เธอก็จะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และถูกกลืนหายไปจากโลกใบนี้ เพราะเหตุนี้เธอจึงต้องทำทุกอย่างให้ได้ ตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่ว่าจะเป็นงานบ้าน จะเล็กหรือใหญ่ เด็กน้อยอย่างเธอต้องรู้จักเอาตัวรอด ทำให้ท้องอืด หากวันไหนไม่หาเตรียมกับข้าวกับปลาไว้ก็ไม่แคล้วโดนยายกับแม่อุดำ ยิ่งวันไหนที่เธออยู่ผิดที่ผิดทาง ก็จะเป็นเครื่องมีอระบายอารมณ์โมโหร้ายของผู้เป็นแม่แทน ทุกวันนี้ถึงรอยแผลบนร่างกายจะหายไป แต่ในใจยังมีภาพเงาที่น่ากลัวเหล่านั้นซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำเสมอ

ที่ทำตัวเป็นเด็กน้อยที่รู้ความ ไม่ใช่เพื่อเอาใจคนเป็นแม่กับยาย แต่เพื่อให้ตนมีชีวิตรอด ถ้าเธอไม่ปรับตัว ไม่เพียรพยายามด้วยตัวเอง เธอก็จะไม่ได้มีโอกาสให้ก้าวเดินไปสู่ทางที่ดีกว่า

ดังนั้นเมื่อตระหนักถึงสถานการณ์ของตัวเองแล้ว นิสรินทรในวัยเด็กจึงจำเป็นต้องสังเกตให้ดี ต้องอ่านสถานการณ์ให้เป็น หากวันไหนแม่เริ่มแต่งตัวสวย ใช้เวลาอยู่ในห้องตัวเองนานๆ หรืออัมเพลงอย่างมีความสุข นั่นหมายความว่าได้อย่างเดียวว่าแม่กำลังมีความรักครั้งใหม่

นิสรินทรเห็นผู้ชายมากหน้าหลายตาผ่านเข้ามาในชีวิตแม่ ตั้งแต่จำความได้ แม่อีกฝ่ายอายุใกล้เข้าเลขสามก็ยังคงมีใบหน้างดงามชวนให้ลุ่มหลง บรรดาคนรักของแม่แต่ละคนใช้เวลาร่วมกันกับแม่สั้นยาวต่างกันไป พวกเขาล้วนเข้ามาเก็บเกี่ยวความหวานอันงดงามที่สูงงอมจากดอกไม้ดอกนี้ไปจนหมด ก่อนจะทิ้งดอกไม้แสนสวยนี้ไว้เพียงลำพังและไม่คิดจะกลับมาเหลียวแลอีก ทว่าดอกไม้แสนสวย

อย่างลลิตาก็ยังคงแบ่งบานอย่างงดงามเพื่อรอคอยความรักครั้งใหม่
อย่างไม่ย่อท้อ

ลลิตาไม่เห็นด้วยที่จะออกตามหารักแท้ เธอเชื่อมั่นว่าปลายทาง
ของความฝัน คู่แท้ของตัวเองจะปรากฏตัวขึ้นและพาตนไปสู่สวรรค์
นิรันดร์ของความรัก แต่ณสินทรกลับรู้สึกชินชากับเหตุการณ์ที่วนเวียน
ซ้ำไปซ้ำมาเหล่านี้ เธอไม่เคยคิดว่าสิ่งที่แม่ตามหาคือรักแท้ หากชาย
หนุ่มเหล่านี้คือรักแท้ ทำไมผู้เป็นแม่ถึงได้พุ่มพวยเจ็บปวดกับความ
ผิดหวัง กลายเป็นคนโง่มาครั้งแล้วครั้งเล่า

นับวันเธอกลับยิ่งรังเกียจความรักที่บิดเบี้ยวของอีกฝ่าย และ
ไม่เคยเชื่อว่ารักแท้มีอยู่จริง เธอไม่ศรัทธาต่อคำสาบานรักของชายหญิง
ขณะเดียวกันก็ดูแคลนคนที่เอาแต่เรียกร้องหาความรักอย่างแม่ด้วย
ซ้ำ...

เพราะความรักที่ได้เรียนรู้จากโลกใบนี้มันช่างเห็นแก่ตัวและ
เย็นชายิ่งกว่าฤดูหนาวที่โหดร้ายที่สุด

ความสัมพันธ์ของณสินทรกับแม่ไม่ต่างจากคนแปลกหน้าที่
อาศัยอยู่ร่วมบ้าน กระทั่งยายของเธอเสียชีวิตลงเพราะความชราภาพ
สมาชิกภายในบ้านจึงเหลือเพียงสองแม่ลูก จากปกติที่บ้านจะมีรายได้
หลักจากร้านขายข้าวแกงของยายที่ตลาด เมื่อไม่มียาย ภาระการ
เลี้ยงดูปากท้องของสมาชิกภายในบ้านจึงตกเป็นของเด็กสาววัยสิบเจ็ด
ปีโดยปริยาย

ขณะที่ณสินทรทำงานรับจ้างกับคนแถวบ้านแลกเงิน คนเป็น
แม่ก็เพียรตั้งใจตามหาความรักของตัวเองต่อไป จิตใจของลลิตายังคง
มุ่งหวังที่จะตามหาความรักครั้งใหม่อย่างแน่วแน่ กระทั่งได้พบกับฐาณู

ฐาณูเป็นพ่อม่ายที่อาศัยอยู่ละแวกบ้านใกล้เคียงเคียง ภาระยา
ของเขาเสียชีวิตไปตั้งแต่สามปีก่อน ที่ผ่านมาเขาอยู่เพียงลำพังและ
ทำงานค้าขาย ชายวัยกลางคนคนนี้เป็นที่รู้จักของคนในชุมชนดี เขามี

บุคลิกนอบน้อมอ่อนโยน ใบหน้าและการแต่งกายสะอาดสะอ้าน ใจเย็น มีความเป็นมิตรจนเป็นที่ชื่นชอบของใครหลายคน การที่สุภาวรัตตสินใจมาคบหากับลลิตาทำให้หลายคนรู้สึกเสียดายความดีของเขา ในสายตาคนรอบข้าง ความสวยของแม่เป็นเพียงเปลือกนอกกลวงๆ ที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น

การเข้ามาของสุภาวรัตตสินทำให้ความเป็นอยู่ของสองแม่ลูกเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เขายินดีช่วยเหลือค่าใช้จ่ายและการกินอยู่ของคนรักกับลูกสาวของเธอ ความใจกว้างและการเอาใจใส่ของสุภาวรัตตสินทำให้ความรักของทั้งคู่สุกงอมและเติบโตอย่างรวดเร็ว จนสุดท้ายลลิตาก็ให้คนรักย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน

เพราะมีสุภาวรัตตสินอยู่ ลลิตาจึงมีความสุขและอารมณ์ดีกว่าเก่า เธอไม่ต้องคอยกังวลเรื่องความเป็นอยู่และอาหารการกิน ใบหน้าของผู้หญิงที่ตกอยู่ในห้วงรักจึงมักจะยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอ ไม่หลงเหลืออารมณ์เกรี้ยวกราดที่มักมีให้ลูกสาวเลยสักครั้ง แต่ต่อให้สุภาวรัตตสินทำดีกับลูกติดของใครรักเท่าไร นิสรินทร์ก็กลับรู้สึกอึดอัดและมีท่าทีห่างเหินจากทั้งคู่ไปเรื่อยๆ เด็กสาวมักจะปฏิเสธความช่วยเหลือและใจเวิ่นระยะห่างกับอีกฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด

นิสรินทร์รู้สึกได้ว่าสายตาของสุภาวรัตตสินที่มองเธอมักแฝงอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอไม่อาจสนิทใจได้ เขามักจะลอบศรัทธา วางมือลงบนขาหรือเอวของเธอ แม้สีหน้าจะไม่แสดงคลื่นอารมณ์ใดๆ แต่สัมผัสพวกนั้นกลับทำให้เด็กสาวรู้สึกแสบ นับวันเธอก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงความรักไม่ชอบมาพากลจากสายตาของอีกฝ่าย และนิสรินทร์มั่นใจว่าเธอไม่ได้คิดไปเอง แต่หากแสดงท่าทางปฏิเสธหรือต่อต้านสุภาวรัตตสินออกไป ผู้เป็นแม่ก็จะชักสีหน้าด้วยความไม่พอใจ ต่อว่าเธอที่ไม่เปิดโอกาสให้เขาได้เป็นคนในครอบครัว

นานวันเข้า นิสรินทร์ก็สามารถสัมผัสได้ถึงสายตาของอีกฝ่าย

ที่มักมองมาอย่างสำรวจเสมอ ความรู้สึกอันน่าอึดอัดนี้ไม่ต่างจากการ
ผลักเธอตกลงไปในท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ต้องคอยตีหาพุงตัวเองให้
หายใจเหนือน้ำ รอบข้างล้วนว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใดให้ยึดเหนี่ยว อาศัย
เพียงตัวเองลำพัง กัดฟันและวាយหนีให้พ้นจากความตายเท่านั้น

กระทั่งกลางดึกคืนหนึ่ง นิสรินทร์จดจำได้อย่างแม่นยำว่าลูกบิด
ประตูห้องนอนของเธอสั่นและส่งเสียงดังกึกกักเบาๆ อยู่นาน รวกับ
มีคนพยายามจะเปิดเข้ามาในห้อง

โชคดีที่ก่อนหน้านี้เธอแอบซื้อตัวล็อกมาคล้องเพิ่มไว้ ทำให้ประตู
บานนี้แน่นหนาพอจะป้องกันเธอจากผู้บุกรุก ทว่านิสรินทร์ก็ยังไม่วางใจ เธอเอาแต่จ้องลูกบิดประตู ภาวนาให้มันหยุดลงเร็วๆ เสียที
เวลาและความกดดันผ่านไปอย่างเชื่องช้า ทุกครั้งที่เข็มวินาที
เดินผ่านไม่ต่างจากการรีดเค้นเอาอากาศออกจากปอดที่ละนิด กระทั่ง
เงาของคนที่ยืนอยู่หน้าประตูที่ลอดผ่านช่องเล็กๆ จากไปแล้ว เด็กสาว
ถึงหายใจได้ทั่วท้อง

หลังจากนั้นนิสรินทร์ก็หาวิธีเลี้ยงที่จะอยู่กับฐานะด้วยการออก
จากบ้านไปโรงเรียนตั้งแต่เช้ามืด และกลับบ้านในช่วงเย็นจนเกือบหัวค่ำ
ถึงอย่างนั้นเด็กสาวก็รู้ดีว่ามันยังไม่ใช่การแก้ไขปัญหาที่ถูกจุด

เธอวางแผนมาหลายครั้งใหม่ พยายามมองหาเส้นทางต่างๆ ที่จะพา
ตัวเองออกไปจากบ้าน เดิมทีเธอสนใจเรื่องการวาดภาพและทำสิ่งนี้ได้
ดี จึงตัดสินใจจะเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและโดดเด่นด้านศิลปะ

นิสรินทร์นำความตั้งใจของตนไปบอกผู้เป็นแม่ ซึ่งอีกฝ่ายก็
เพียงรับฟังด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แววตาไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แม้จะ
ทำใจมาแล้วว่าอีกฝ่ายคงไม่สนใจใยดีตนนัก แต่เมื่อได้สัมผัสความ
ห่างเหินที่ห่างเสียยิ่งกว่าคนรู้จัก ในใจเด็กสาววัยสิบเจ็ดก็อดข่มขู่
ไม่ได้ ต่อให้หัวใจดวงนี้ห่างจากก้อนหินอันแข็งแกร้ง แต่เมื่อต้องรับมือ
กับความเย็นชาของอีกฝ่าย มีหรือที่มันจะไม่รู้สึกเหินห่าง

สำหรับแม่แล้ว ลูกสาวอย่างเธอก็คือกาฝากต้นหนึ่ง เป็นเพียง
หลักฐานของความผิดพลาดในวัยเยาว์เท่านั้น

นิสรินทร์ไม่โทษใคร เวลานั้นเธอจึงสามารถตัดใจอย่างรวดเร็ว
และออกจากบ้านมาเช่าห้องอยู่เพียงลำพัง

แรกๆ สุภากรเพียรพยายามมาพบเธอที่โรงเรียนหลายครั้งหลาย
คราวโดยอ้างว่าเป็นห่วง แต่นิสรินทร์ก็ไม่ปริปากบอกว่าตอนนี้พักอยู่
ที่ไหนกับใคร ทำให้เชิงกร้าวที่แสดงออกบ่อยครั้งคงทำให้อีกฝ่ายรำคาญ
ใจ สุดท้ายถึงได้ยอมแพ้ถอยกลับไปและไม่เข้ามาข้องเกี่ยวกับอีก

นิสรินทร์ไม่เห็นหน้าสุภากรกับแม่เลยตั้งแต่ออกจากบ้านหลังนั้น
มาอยู่เพียงลำพัง จนกระทั่งหลังจากที่เธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่
ต้องการได้แล้ว ถึงมารู้ว่าสุภากรทั้งแม่ของเธอและหนีไปมีรักครั้งใหม่
กับเด็กสาวอายุสิบเจ็ดสิบแปดคนหนึ่งแล้ว

เมื่อเรื่องราวพลิกผันเหนือความคาดหมาย นิสรินทร์จึงถือ
โอกาสมานั่งเข้าหอพักแถวมหาวิทยาลัยมาเยี่ยมผู้เป็นแม่อีกครั้ง
ราวกับว่าการเห็นเด็กสาวที่ยังอ่อนเยาว์เช่นนี้กระตุ้นความเจ็บปวดที่
เพิ่งได้สัมผัส ผู้เป็นแม่ถึงได้เอ่ยปากไล่เธอออกมา

วันนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอได้รับรู้ทุกความรู้สึกของแม่ที่มีต่อ
ลูกสาวคนหนึ่ง ความผิดหวังและความเสียใจที่เคยคิดว่าชินแล้วกลับ
เทียบไม่ได้เลย เมื่อรู้ว่าทำยที่สุดแล้วตัวเองไม่เคยเป็นที่ต้องการของ
ใครก็ตาม เมื่อไม่รัก ไม่อยากเห็นหน้ากันอีก ทำยที่สุดนิสรินทร์ก็ตัดใจ
ได้อีกครั้ง ดูเหมือนว่าการปล่อยให้อีกฝ่ายตายไปจากใจที่ละนิดคง
เป็นการดีที่สุด

หลังจากผ่านไปถึงสามปี ผู้เป็นแม่ถึงได้เป็นฝ่ายติดต่อมาหาเธอ
อีกครั้ง ทำราวกับว่าตนไม่ใช่คนที่เคยไล่เธออย่างกับหมูกับหมา ราวกับ
ว่าคำพูดที่กรีดหัวใจกันนั้นเป็นเพียงฝันตื่นหนึ่ง พร้อมกันนั้นแม่ของ
เธอยังแนะนำให้รู้จักกับคนรักใหม่ที่ตนคบหาและตัดสินใจจดทะเบียน

สมรสด้วยกันอย่างศิรच्छ

ศิรच्छเป็นชายวัยกลางคนอายุมากกว่าแม่ห้าปี เพียงแค่เห็นหน้าครั้งแรก นิสรินทร์ก็รู้เลยว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนดีนัก สุดท้ายก็ทราบจากคนแถวบ้านเก่าว่าชายคนนี้แท้จริงเคยเป็นเจ้าหนี้ของแม่ พวกเขาติดต่อกันไปๆ มาๆ สุดท้ายความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็พัฒนา เปลี่ยนเป็นคู่ผัวตัวเมียในที่สุด

แรกๆ เพราะชีวิตของพวกเขาสองคนอยู่ดีสุขสบาย ไม่ได้ขัดสนตรงไหน จึงไม่มีใครคิดถึงลูกสาวที่หายหน้าหายตาไปนานอย่างนิสรินทร์อีก กระทั่งปีที่แล้วศิรच्छตัดสินใจทุ่มเงินเล่นแชร์ลูกโซ่เพื่อหวังรวยทางลัด ท้ายที่สุดจากที่เคยขูดรีดเอาเปรียบคนอื่นเขา ก็กลายเป็นตัวเองที่ถูกดัดหลัง โดนเจ้าของแชร์หอบเงินทั้งหมดหนีหายเข้ากลีบเมฆ ความผิดพลาดในครั้งนั้นทำให้สถานการณ์ทางการเงินของทั้งคู่ตกต่ำถึงขีดสุด สุดท้ายลิลิตาก็นึกขึ้นได้ว่าเธอยังมีลูกสาวอยู่หนึ่งคน สองสามีภรรยาจึงเกาะนิสรินทร์ไม่ปล่อย หวังเพียงอย่างเดียวคือให้หญิงสาวส่งเงินเลี้ยงดูพวกเขาสองคน

ทุกวันนี้นิสรินทร์ต้องทำงานไปเรียนไป นับเป็นโชคคิที่เธอเป็นนักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนทุนจากคณะ ทำให้เบาใจเรื่องค่าเทอมไปได้ ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ต้องทำงานอย่างหนักเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและส่งเงินให้แม่

ทว่าเร็วๆ นี้ดูเหมือนว่าสองสามีภรรยาคู่นี้จะมีปัญหา หากเธอไม่ยอมส่งเงินให้ครบตามจำนวน ทั้งคู่ก็จะมาดักกรอพบเธอที่มหาวิทยาลัยอยู่บ่อยครั้ง บ้างก็ไปก่อความวุ่นวายหน้าตึกคณะ จนสุดท้ายนิสรินทร์ต้องกัดฟันรับปากว่าจะพยายามส่งเงินกลับไปให้ แลกกับการที่พวกเขาไม่มารบกวนเธออีก

ข้อความบีบเค้นพยายามรีดเลือดกับปูจากพ่อเลี้ยงทำให้นิสรินทร์รู้สึกโกรธไม่น้อย ก่อนหน้านี้ไม่นานเธอเพิ่งโอนเงินจำนวน

หนึ่งไปให้พวกเขาแท้ๆ ไม่ต้องเดาก็พอคิดได้อย่างเดียวว่าเงินเหล่านี้คงถูกนำไปลงทุนในบ่อนการพนันอย่างแน่นอน หญิงสาวเก็บความขุ่นมัวในใจลงไป เพราะรู้ว่าเรื่องนี้สุดท้ายก็ต้องพยายามหาทางแก้ไขด้วยตัวเองให้ได้

เมื่อถึงห้องพัก นิสรินทร์ก็ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็กตารางงานพิเศษก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียง ตั้งใจจะนอนพักเอาแรงครู่หนึ่ง เธอถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า ขณะที่ความคิดมากมายวนเวียนอยู่ในหัวจู่ๆ คำพูดของอาจารย์พิเศษก็แทรกขึ้นมา

‘ถ้ามีโอกาสดีกครั้ง ผมก็หวังว่าคุณจะแสดงมุมมองด้านที่โรแมนติกออกมาบ้างนะครับ’

นิสรินทร์ยกมูมปาก ยิ้มเย้ยหยันให้แก่ความรู้ดีของพสุสำหรับเธอ ความรักและความสวยงามที่เธอว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อความรักที่แสนบริสุทธิ์จากอ้อมอกผู้ให้กำเนิดเธอยังไม่เคยมีโอกาสดำสัมผัสเลยสักครั้ง

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือทำให้นิสรินทร์ตื่น

เธอลุกขึ้นมาเตรียมตัวเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเป้สะพาย ก่อนออกจากหอเพื่อตรงไปยังโรงแรมรัตนเวรินทร์ซึ่งตนทำงานพิเศษอยู่ ทันทีที่ถึงที่หมาย หญิงสาวก็ตรงไปหาเพื่อนร่วมงานที่เป็นสมาชิกวงดนตรีแจซ โดยมีตำแหน่งในวงเป็นนักร้องนำ

แรกเริ่มเดิมทีนิสรินทร์ก็ไม่ว่าตัวเองมีทักษะด้านการร้องเพลง แต่ก่อนหน้านี้เธอบังเอิญเข้าร่วมกิจกรรมของคณะดุริยางคศิลป์ซึ่งเป็นคณะเพื่อนบ้านใกล้ๆ กัน ทำให้ค้นพบความสามารถนี้ ถือเป็นโชคคือนี่เสียงของเธอไปเตะหูภัทร ศิษย์เก่าของคณะดุริยางคศิลป์เข้าพอดี เธอจึงมีโอกาสดำเป็นส่วนหนึ่งของวงดนตรีแจซของเขาจนถึงทุกวันนี้

หญิงสาวทักทายทุกคนด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะแยกมาแต่งตัวใหม่

ตามที่โรงแรมกำหนดไว้เพื่อภาพลักษณ์ที่ดี เธอจึงเปลี่ยนจากเสื้อยืดกางเกงยีนเป็นชุดราตรีสีดำ เนื้อผ้าบางเบาแนบลำตัว ใบหน้าแต่งแต้มเครื่องสำอางเพื่อความงาม แม้จะไม่ค่อยชอบนัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าหน้าตาที่สวยงามนี้ช่วยให้เธอได้ทิปพิเศษจากลูกค้าต่างชาติเยอะแค่ไหน

ก่อนขึ้นแสดง เธอและเพื่อนร่วมงานชักซ้อมทวนรายชื่อเพลงที่จะเล่นและร้องในคืนนี้กันอีกครั้ง บางเพลงนิสรินทรก็ไปเตรียมตัวทำการบ้านมาเรียบร้อยแล้ว อาจจะมีบางครั้งที่พวกเธอต้องเล่นดนตรีนอกแผนหากมีแขกขอเพลงพิเศษขึ้นมา

“ถึงเวลาแล้ว ไปขึ้นเวทีกัน”

เมื่อหัวหน้านางอย่างภัทรเอ่ยปาก นิสรินทรพร้อมกับคนอื่นๆ จึงลุกขึ้นเดินไปยังรูปทอปปาร์ซึ่งอยู่บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรม เสียงดนตรีและบรรยากาศอื้ออึงทำให้หญิงสาวละทิ้งความตึงเครียดและปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นไว้ข้างหลัง ปล่อยให้ตัวเองในตอนนี้นำพาไปพร้อมกับเสียงดนตรีที่ซัดบดกล่อม

นิสรินทรร้องเพลงตามจังหวะดนตรี ทำนองเอื่อยๆ จากเชลโล กีตาร์ และไวโอลินผสมผสานกันเป็นหนึ่ง นัยน์ตาเรียวประดุจดาหรงส์กวาดมองไปรอบๆ รูปทอปปาร์ บางครั้งก็เผลอรอยยิ้มเย้ายวนออกมาโดยไม่รู้ตัว เสียงนุ่มนวลกดต่ำและขึ้นสูงเป็นจังหวะจะโคน ไม่นานพวกเขabenเวทีก็สะกดสายตาแขกบนรูปทอปปาร์แห่งนี้ได้โดยง่าย

หญิงสาวซ้อนดาขึ้นมองไปข้างหน้า ไม่ทันไรดวงตาก็พลันเห็นใบหน้าคุ้นตาของใครบางคนเข้า แม้ในวินาทีแรกจะตกใจที่เห็นอีกฝ่าย เธอก็ยังคงรักษาความสงบของตัวเองได้ดี พลังหลบตาสำรวจตัวเองเร็วๆ หนึ่งรอบ ในเมื่อเธอในเวลานี้แต่งหน้าแต่งตัวทำผมดูแปลกตาแล้ว อีกฝ่ายคงจำเธอในสภาพที่แตกต่างเช่นนี้ไม่ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มีโอกาสข้องเกี่ยวกับเท่าไร เผลอๆ หลังจากคืนนี้เจ้าตัวคงลืมหน้า

เธอไปแล้วด้วยซ้ำ

นิสรินทรจึงปล่อยตัวตามสบาย ทั้งยังวางใจไว้แล้วว่าตัวตนของเธอคงไม่มีวันหลุดออกมาต่อหน้าชายคนนี้ได้โดยง่าย

ท่วงทำนองสนุกสนานของเพลงแจซเปลี่ยนไปเรื่อยๆ กระทั่งช่วงเวลาในค่ำคืนนี้จบลง หญิงสาวถึงได้ดึงตัวเองกลับมาจากภวังค์ท่ามกลางเสียงปรบมือที่ดังขึ้นเป็นระลอก เธอยิ้มหวาน ไค้ดังตัวลงเล็กน้อยเป็นการขอบคุณสำหรับการแสดงในคืนนี้ ก่อนที่ทุกคนจะทยอยลงจากเวที

เวลาบนนาฬิกาบ่งบอกว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็เข้าสู่วันใหม่แล้ว ไม่นานเจ้าของร่างเพรียวระหงก็เปลี่ยนเสื้อผ้า บอกลาเพื่อนร่วมวงทั้งสี่เตรียมเดินทางกลับสู่รังนอนอันเป็นที่พักพิง นิสรินทรก้าวเท้าเร็วๆ เดินตัดลานจอดรถของโรงแรมเพื่อประหยัดเวลาเดินอ้อม ทว่าระหว่างทางกระเป๋าสตางค์ที่ใส่พาสปอร์ตก็ถูกกระชากจากด้านหลัง หญิงสาวหันไปมองก็เห็นใบหน้ามึงทิ้งของพ่อเลี้ยง

สีหน้าของศิรัชชในเวลานี้เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด เขาออกแรงกระชากจนเธอเซถอยกลับมา แต่นิสรินทรก็ไม่ยอมเป็นลูกไก่ในกำมือเพียงฝ่ายเดียว หญิงสาวรีบสลัดตัวให้พ้นจากเงื้อมมืออีกฝ่ายตามคนตรงหน้าเสียงแข็ง

“มาที่นี่ทำไม”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงวางอำนาจแสดงความไม่ยี่หระของหญิงสาวตรงหน้าแล้ว ศิรัชชก็มีน้ำใจขึ้นมา เขาตะเบ็งเสียงขู่ร่างบางตรงหน้าอย่างไม่ยอมแพ้เช่นกัน

“ก็มาดูหน้าคนอกตัญญูอย่างแกไง! ทำตัวระริกระรี่ไม่สนใจแม่แกเลยนะ รีบๆ ส่งเงินมาได้แล้ว”

หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ เธอเซ็ดหน้าตอบด้วยน้ำเสียงเย็นจัดที่ทำเอาคนฟังผงะในเสี้ยววินาที

“บอกแล้วว่าไม่มี รู้แล้วก็ปล่อยฉันได้แล้ว”

“ตอแหล! คิดว่าฉันไม่รู้หรือไง แกมาทำงานจะไม่มีเงินได้ไง”

ชายวัยกลางคนแหม่ปาก ถลึงตามองคนตรงหน้าด้วยความโกรธ หากไม่คิดว่าอีกฝ่ายมีกำลังส่งเงินให้ตัวเองได้ ปานนี้เขาคงฟาดสังเวยไม่ให้มันมาแสดงท่าทางปึกล้าหาแข็งใส่อย่างนี้หรอก

“บอกไปแล้วว่าไม่มี ต่อให้มาค้นตัว นอกจากค่ารถกลับหอ ฉันก็ไม่มีเงินให้หรอกนะ”

น้ำเสียงยามตอบกลับเห็นได้ชัดว่าคนพูดกำลังขมกลืนอารมณ์ ถึงขีดสุด นิสรินทร์ยกมือขึ้นเสยผมอย่างอารมณ์เสีย

“อีนี่! อวดดีนักนะ แม่แกไม่มีจะกินแล้วยังไม่รู้ตัวอีก หรือต้องให้ข้าให้ฟังอีก”

“ถ้ามีเงินเมื่อไหร่ก็โอนให้ คุณกลับไปได้แล้ว”

“ฉันไม่เชื่อ! เอากระเป๋าเงินมาดู ถ้าเจอจะตบให้คว่ำเลย”

เสียงนี้กระชกโฮกฮาก เปี่ยมไปด้วยอารมณ์เกรี้ยวกราด อีกฝ่ายขยับตัวเข้ามา สองมือคว้ากระเป๋าเป้ของเธอ พยายามยื้อแย่งมันไปพิสูจน์ด้วยสายตาตัวเอง แต่นิสรินทร์ไม่ใช่ลูกพลับนัม เธอจับเบ้ของตนไว้อย่างแน่น เห็นได้ชัดว่าไม่ยินยอมง่าย ๆ

“คุณทำอะไรนะ!”

เสียงทุ้มต่ำอย่างมีอำนาจของชายหนุ่มคนหนึ่งดังขึ้น ทำเอาคู่กรณีของนิสรินทร์สะดุ้งเฮือกจนเผลอปล่อยมือออกจากเป้อย่างไม่รู้ตัว พลางก้าวถอยหลังไปตั้งหลักอย่างรีบร้อน

นิสรินทร์เห็นบุคคลที่สามที่เข้ามาไวๆ แล้วก็สบตากับใจ ไม่คิดเลยว่าคนที่เข้ามาช่วยตัวเองครั้งนี้จะเป็นพสุ เธอรีบเบนสายตามองพ่อเลี้ยง เมื่อเห็นว่าเขามีท่าทางตื่นตระหนก หน้าซีดใจฟ่อเช่นนี้แล้วก็แสร้งยิ้ม...สำหรับพวกอวดดีอวดเก่งอย่างศิรัชก็ทำได้เพียงอ้าปากร้องหูกู่ เहांไปวันๆ เมื่อเจอคนที่เหนือกว่าเขาก็จะแสดงท่าทีนอบน้อม

และเขลาขลาดออกมาในทันที

ร่างสูงโปร่งของพสุเดินอ้อมมาขวางระหว่างเธอกับศิริच्छ แผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มเป็นเหมือนกำแพงที่ขวางกั้นเธอจากภยันตราย นิสรินทร์มองแผ่นหลังนี้ ก่อนจะได้ยินเสียงราบเรียบที่เต็มไปด้วยความเด็ดขาดของเขา

“ผมมีทางเลือกให้คุณสองทาง คือหนึ่ง ออกจากโรงแรมไปด้วยตัวเอง หรือสอง ให้ผมตาม รปภ. มาเชิญคุณออกไป”

แม้ว่าในห้องเรียนมีบางครั้งที่พสุแสดงท่าทางเคร่งขรึมจริงจัง แต่ทุกครั้งก็ยังคงเจือด้วยความอ่อนโยนในน้ำเสียง ไม่เหมือนครั้งนี้ที่มีแต่ความเด็ดขาด อำนาจที่แผ่ออกร่างสูงทำให้นิสรินทร์รู้สึกว่ภาพลักษณ์ของอาจารย์หนุ่มผู้แสนนุ่มนวลคล้ายจะเปลี่ยนไปจากความคิดที่ละน้อย

เธอละสายตาจากพสุแล้วมองใบหน้าเจื่อนของศิริच्छ อีกฝ่ายเฝ้าปากอย่างขัดใจ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่มิพลังและความเกรงขามมากกว่าตน อารมณ์โมโหก็ดับลงได้ง่ายๆ ขนาดจะพยายามหันมาถลึงตามเธอจริงๆ ก็ยังไม่กล้า ต้องหลบตาไปเสียก่อน สุดท้ายจึงยอมเลือกทางเลือกแรกและจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อสถานการณ์ตรงหน้าจบลงง่ายดายกว่าที่คิด นิสรินทร์ก็ไม่คิดจะอยู่ต่อให้เสียเวลา เธอไม่รอให้คนตรงหน้าหันกลับมาทักท้วงขอบคุณและเตรียมหมุนตัวเดินแยกไปอีกทาง

“ขอบคุณค่ะ”

“รีบไปเถอะครับ ดึกแล้ว”

“ค่ะ” น้ำเสียงของเธอเจือความเย็นชาและเหินห่างตามแบบฉบับ ไม่ว่ากับใครนิสรินทร์ก็มักจะเว้นระยะห่าง ไม่เข้าไปสนิทสนมจนเกินไป ทว่าขณะที่เธอเตรียมหมุนตัวจากไปอีกทาง ขาที่ก้าวก็พลันชะงักเมื่อได้ยินเสียงชายหนุ่มเรียกตนไว้

“นิสรินทร์”

วินาทีเดียวกันนั้นเธอหันกลับมามองอาจารย์หนุ่ม นิสรินทร์คาดไม่ถึงว่าเขาจะจดจำใบหน้าที่แต่งแต้มเครื่องสำอางนี้และชื่อของตนได้ หญิงสาวรักษาความสงบของตัวเอง เก็บซ่อนความประหลาดใจและความสับสนเอาไว้ในใจได้อย่างแนบเนียน ใบหน้าของเธอเวลานี้หากมองผ่านกระจกมันคงนิ่งสนิท ไม่ยิ้ม ไม่โกรธ ไม่รู้สึกละอะไรทั้งนั้น

“นิสรินทร์...ผมจำคุณได้”

นิสรินทร์หลบตามองปลายเท้าของตนก่อนจะเลื่อนสายตาดูขึ้นมามองคนตรงหน้า เมื่อคิดอย่างรวดเร็วแล้วว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปฏิเสธ เธอจึงยอมรับคำกล่าวนี้และย้อนถามด้วยท่าทางไม่ใส่ใจนัก

“มหาวิทยาลัยไม่ได้มีกฎหมายให้นักศึกษาทำงาน และอาจารย์พิเศษก็ไม่ได้มีสิทธิ์ประเมินความประพฤตินักศึกษา”

ขณะพูดก็สังเกตเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของชายหนุ่ม พลุยกมือขึ้นกอดอกพลาบมองเธออย่างประหม่นเร็วๆ หนึ่งครั้ง

“ก็จริง แต่ผมยังไม่ทันพูดอะไรเลย”

นักศึกษาสาวไม่รู้เลยว่าคนตรงหน้ามีเป้าหมายอะไร เธอตั้งใจสงบเสงี่ยมประยัดคำพูด แต่ไม่รู้เลยว่าแววตาที่จ้องมองคนตรงหน้าในเวลานี้เจือกระแสรื่นซาอยู่ไม่น้อย รวากับว่าหากเขาคิดจะทำอะไรไม่เข้าท่า เธอก็พร้อมที่จะต่อสู้กับเขาให้ถึงที่สุด

“ร้องเพลงเพราะดีนะ”

คำพูดของอาจารย์พิเศษหนุ่มผิดไปจากความคิดในหัวเธอไม่น้อย หากเป็นปกติที่เคยพบเจอด้วยตัวเองแล้ว ผู้ชายทั้งหลายมักจะยื่นข้อเสนอเกี่ยวกับเงินทองเพื่อแลกกับเรือนร่าง ทว่าผู้ชายตรงหน้ากลับเพียงยิ้มจางๆ แล้วเอ่ยปากชมการร้องของเธอแค่นั้น

วินาทีต่อมาเขาก็ก้มมองนาฬิกาข้อมือพลาบเอ๋ยเตือนด้วยความหวังดี

“กลับบ้านเถอะ แล้วอย่าลืมส่งงานผมด้วย ช่วงนี้คุณมือตกลงนะ”

หญิงสาวเฝ้าปากแล้วจ้องเขม่น้อยๆ สุดท้ายก็หันหน้าไปอีกทางแล้วสาวเท้าออกไปอย่างมั่นคงราวกับเขาไม่มีตัวตน ทั้งยังนึกมาดหมายไว้ในใจแล้วว่า อนาคตข้างหน้าพวกเขาคงไม่มีทางได้วนมาพบเจอกันอีก

แต่ใครจะรู้ว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

2

ทั้งๆ ที่มั่นใจแล้วว่าตนกับอาจารย์หนุ่มคงไม่มีโอกาส
แวะเวียนมาเจอกันอีก แต่ณิสนรินทร์ก็ต้องชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นพสุ
เดินเข้ามาในห้องเรียนวิชาอะนาโตมีขั้นสูง

ปกติแล้ววิชานี้เธอควรจะลงทะเบียนเรียนให้จบตั้งแต่ช่วงเรียน
ปีสาม ทว่าด้วยปัญหาเรื่องงานพิเศษที่ทับซ้อนกับเวลาเรียน ถึงแม้จะ
ได้ทุนการศึกษาแต่ก็ยังมีความจำเป็นอื่นๆ ที่ต้องจัดการอีกมาก ดังนั้น
ณิสนรินทร์จึงต้องปล่อยวิชาเลือกนี้ไปก่อนแล้วค่อยมาตามลงทะเบียน
เรียนในเทอมอื่น แต่ไม่รู้ทำไมวันนี้ผู้สอนถึงเปลี่ยนเป็นพสุแทนได้

“สวัสดีครับทุกคน เนื่องจากอาจารย์ริสาทำเรื่องลาป่วยหนึ่ง
เดือนและต้องพักฟื้นร่างกายจากการผ่าตัด ดังนั้นจนกว่าอาจารย์ริสา
จะมา คลาสเรียนชุดนี้จะอยู่ในการดูแลของผมแทนนะครับ”

นักศึกษารุ่นน้องหลายคนในห้องต่างพากันตาโต หันไปซุบซิบ
คุยกันเสียงเบา ไม่รู้ว่าพวกเขาตกใจอะไรระหว่างทางที่อาจารย์ริสา
ต้องเข้าโรงพยาบาลกับการมีรุ่นพี่หนุ่มสุดฮอตมาสอนแทน

“ผมดูอัปเดตการเรียนการสอนแล้ว วันนี้เรามาเริ่มที่วาดโมเดล
หุ่นแบบกันนะครับ” พสุพูดพลางยิ้ม ขยับฝ่าเท้าไปกลางห้อง “อย่าง
ที่เห็นนะครับว่าวันนี้เราจะวาดโมเดลที่มีโครงสร้างและรายละเอียดเล็กๆ

น้อยๆ ที่ไม่ควรมองข้าม โดยเฉพาะเรื่องของสัดส่วน แต่สิ่งสำคัญในการตรวจวัดอีกอย่างคือทิศทางของแสงและเงา การลงน้ำหนักให้เห็นสัดส่วนชัดเจน...”

พสุธิบายหลักการและเทคนิคในการตรวจวัดให้นักศึกษาในชั้นเรียนด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มน่าฟัง มุมปากของเขาประดับด้วยรอยยิ้มจางๆ อยู่เสมอ ทำให้บรรยากาศรอบตัวเขาต่างจากในชั้นเรียนเซลฟ์เอกซ์เพรสชันที่จะแฝงด้วยความรู้สึกเกรงขามและจริงจัง

วินาทีต่อมาราวกับมีแรงดึงดูดแปลกๆ ระหว่างพวกเขาสองคน นิสรินทรถึงได้หันหน้าไปหาชายหนุ่ม ทำให้ทั้งสองประสานสายตากันอย่างไม่ได้ตั้งใจ แววตาของชายหนุ่มเจือประกายคล้ายความยินดีโดยที่นิสรินทรไม่รู้เลยว่าความยินดีของเขาคือตอน เธอรับถอนสายตากลับและเหลือบตามองรุ่นน้องสาวที่อยู่ในห้องเรียน พบว่าหลายคนจดจ้องอาจารย์พิเศษคนนี้อย่างตั้งอกตั้งใจ ไม่ว่าอาจารย์หนุ่มจะถามอะไรสาวๆ ก็ล้วนยินดีพยักหน้าส่งเสียงตอบอย่างกระตือรือร้น ส่วนบรรดานักศึกษาชายเองเมื่อได้พบอาจารย์รุ่นๆ เดียวกัน ทั้งยังมีความเป็นมิตร พวกเขาก็ให้ความร่วมมือในการเรียนเต็มที่

หญิงสาวดึงสายตากลับมาที่กระดานขาวตรงหน้า พลังมองเห็นมุมมองสายตาและคอมโพลที่ตัวเองถนัดในการวาด เมื่อชายหนุ่มปล่อยให้นักศึกษาแยกไปนั่งตรวจวัดโมเดลแล้ว นิสรินทรถึงได้ขยับย้ายที่หาทำเลดีๆ แล้วเริ่มนั่งตรวจวัดโมเดลโครงกระดูกมนุษย์ตรงหน้า

“เอาให้เสร็จในคาบนะครีบ แค่นี้แค่นี้”

หลายคนบ่นพึมพำ ต่อร้องเสียงอ่อน แม้เวลาสอนพสุจะดูสบายๆ เป็นกันเอง ทว่าเวลาสั่งงานก็แฝงความเด็ดขาดเอาไว้ ผันของรุ่นน้องในห้องเรียนหลายคนจึงไม่เป็นจริง

นิสรินทรไม่ได้สนใจสถานการณ์รอบตัวมากนัก เธอทุ่มเทความสนใจของตัวเองไปที่ภาพตรงหน้าแทน รู้ตัวอีกครั้งก็เมื่อได้ยินเสียงทุ้ม

ตั้งขึ้นข้างตัว

“เลือกมุมและคอมโพสของภาพได้ดีมาก แค่อีสิบนาที่โครงร่างก็ขึ้นรูปเกือบสมบูรณ์แล้ว แต่อย่าลืมคอยดูภาพรวมเวลาแรเงานะครับ โมเดลทุกส่วนจะได้ไปในทิศทางเดียวกัน”

หญิงสาวหันมาก็พบว่ารุ่นน้องอีกหลายคนในชั้นเรียนพากันหันมาดูงานของเธอตาโต พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นพลุก็มมองตัวเองอยู่แล้ว ทว่านิสรินทรไม่พูดอะไร หันไปสนใจภาพตรงหน้าต่อ

สำหรับอีกคน ท่าทางเย็นชาและปิดกั้นตัวเองเช่นนี้เรียกรอยยิ้มที่มุมปากของพลุได้บ้างๆ ก่อนจะรักษาความสงบนิ่งบนใบหน้าไว้ได้ เป็นปกติ เขาหันไปมองนักศึกษาคนอื่นๆ พลางบอกให้ทุกคนกลับไปตั้งใจทำงาน ส่วนตัวเองเลือกเดินไปนั่งที่มุมหนึ่งและมองร่างบอบบางของนิสรินทรอย่างครุ่นคิด

หลายคืนก่อนที่ได้พบกับหญิงสาวโดยบังเอิญ พลุก็ไม่คิดมาก่อนว่าตัวเองจะสนใจเธอขนาดนี้ เพียงแต่ท่าทางแข็งแกร่งและเยือกเย็นของอีกฝ่ายทำให้สะดุดใจอย่างบอกไม่ถูก นัยน์ตาสีของหญิงสาวมักมองรอบกายด้วยท่าที่ห่างเหินเย็นชา วางตัวห่างจากคนอื่นๆ

นักศึกษาสาวคงไม่รู้ตัวเลยว่าเธอสัมผัสถึงความเศร้า ความเดือดดาล และความโกรธที่ไม่ต่างจากคลื่นพายุอันรุนแรงได้ผ่านภาพวาดของเธอ โดยเฉพาะคลื่นอารมณ์ที่ซับซ้อนและเต็มไปด้วยปริศนาดึงดูดให้เขาเผลอมองตามร่างบอบบางบ่อยครั้ง ความสงสัยรวมถึงความสนใจทำให้พลุใคร่รู้เหลือเกินว่าภายใต้ใบหน้าเรียบนิ่งและหัวใจที่เย็นชาดวงนี้ซุกซ่อนอะไรไว้ ตัวตนแบบไหนคือตัวจริงของเธอกันแน่

อย่างนิสรินทรในเวลานี้สวมเสื้อแขนยาวสีเขียวยื้มเข้ากับกระโปรงยาวลายตารางและรองเท้านูตสีดำนี เรือนผมสีดำสนิทเหมือนนกน้ำทั้งตัวสลวยถึงกลางหลัง ทุกครั้งที่เธอหันตัวมันจะพลิ้วไป

ตามการเคลื่อนไหว สายตามองตรงไม่วอกแวก ใบหน้าเปลี่ยนเล่า
ปราศจากเครื่องสำอางที่มุ้งมันตั้งใจกับงานตรงหน้าดังดูตาสายตาเขา
ไว้ได้ไม่ต่างจากดวงตาอันแสนเย้ายวนยามที่เธอเปล่งประกายบนเวที

เวลาในคาบเรียนผ่านไปอย่างรวดเร็ว นักศึกษาหลายคนเริ่ม
ร้อนใจเพราะงานยังไม่เสร็จ พลุซึ่งเดินสำรวจความเรียบร้อยและคอย
ให้คำแนะนำนักศึกษาอยู่ผืนหน้ามองเงาร่างที่อยู่ในสายตาเร็วๆ เห็น
ว่าฉนิทรินทรวงดินสอแล้ว ก่อนที่ร่างเล็กจะขยับบิดเนื้อตัวไล่ความ
เมื่อยขบ ยามที่หญิงสาวบิดเอว เนื้อผ้าก็บิดตัวตาม เผยส่วนสั้ด
บอบบางและเส้นโค้งเว้าของร่างกายที่สวยงาม พลอยให้ชายหนุ่ม
กระหัดนึกถึงเธอในชุดเดรสสีดำแนบเนื้อในคืนนั้น

พลุถอนสายตาทกลับมาอย่างแนบเนียนพลางหัวเราะขบขัน
ตัวเองในใจที่ทำตัวไม่สมกับที่เป็นผู้ใหญ่ ดวงตาฉายแววลุ่มลึกอย่าง
ที่ตัวเองก็คาดไม่ถึง ก่อนที่มันจะจางหายกลับมาเป็นปกติ พลุสุด
ลมหายใจเข้าสู่ดอออกสุด แล้วหันมาสนใจชั้นเรียนของตัวเอง

“ทุกคนเอางานมาวางเรียงกันหน้าห้องครับ เราจะได้มา
คอมเมนต์งานกัน”

นักศึกษาทุกคนยกกระดานวาดภาพขึ้นมาก่อนจะเดินนำผลงาน
ของตัวเองไปตั้งเรียงโชว์หน้าห้อง ปลอ่ยให้อาจารย์พิเศษเดินสำรวจ
ดูงานทั้งหมด

พลุดูผลงานทั้งหมดไว้ๆ เป็นการประเมินก่อนจะหยิบเอา
ตัวอย่างงานสามถึงห้าภาพขึ้นมา แล้วหันไปคอมเมนต์และแนะนำเพิ่ม
เติมให้หนุ่มสาวตรงหน้า

“ทั้งห้าภาพผมหยิบมาเพื่อเป็นกรณีศึกษาให้พวกคุณนะครับ
อย่างภาพแรก ตัวแบบโครงร่างยังไม่ถูกต้องตามสัดส่วนของโมเดลจริง
ทำให้ช่วงบนของภาพดูใหญ่กว่าช่วงล่าง ถึงความสำคัญของการ
ดรอว์อิงจะอยู่ที่เรื่องแสงและเงา ต้องดูบริบทและองค์ประกอบภาพ

โดยรวมไปพร้อมๆ กันก็จริง แต่ในวิชานี้คือการวาดอะนาโตมีขั้นสูง คุณต้องให้ความสำคัญเรื่องสัดส่วนที่ถูกต้อง เมื่อเปรียบเทียบกับภาพที่สอง...”

พสุหยิบภาพของนิสรินทร์ขึ้นมาวางข้างๆ ภาพใบแรก แม้ว่าภาพที่สองจะมีรายละเอียดบางส่วนที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี แต่เมื่อมองภาพรวม ภาพที่สองให้ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียว และลงน้ำหนักการดรอว์อิงและแรเงาได้ดีกว่าภาพแรกค่อนข้างมาก

อาจารย์หนุ่มเห็นnyderตาเป็นประกายของหญิงสาวเจ้าของภาพที่สองแล้วก็ยิ้มมุมปาก จากนั้นจึงหันไปอธิบาย คอมเมนต์ผลงานตัวอย่างสามภาพที่ให้อิสระง่าย ๆ สบาย ๆ กระทั่งคาบเรียนจบลง

เหมือนกับครั้งก่อนๆ ทันทีที่หมดคาบเรียน เจ้าของร่างบอบบางก็คว้ากระเป๋าเป้เดินออกจากห้องเรียนโดยไม่สนใจใคร ไม่แม้แต่จะแวะทักทายหรือพูดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นเลยสักวินาที

แม้อีกฝ่ายจะจากไปแล้ว แต่พสุก็ยังคงมองไปทางประตูห้องเรียนอย่างครุ่นคิด เขาค่อยๆ เก็บของ ดูความเรียบร้อยภายในห้องเรียน จากนั้นก็เดินออกไปอย่างเชื่องช้า บนทางเดิน นักศึกษาหลายคนที่กำลังจะเดินผ่านเขาล้วงหันมาทักทายด้วยรอยยิ้มและท่าทางสุภาพ บรรยากาศครึกครื้นและมีชีวิตชีวาเช่นนี้ทำให้หวนนึกถึงอดีตตอนที่ตัวเองเป็นนักศึกษาเช่นกัน

อีกประมาณสองเดือนกว่าก็จะจบภาคเรียนแรกแล้ว พสุยังไม่ได้ให้คำตอบอาจารย์ประจำสาขาเลยว่าเขาจะยังมารับตำแหน่งอาจารย์พิเศษในครั้งหน้าหรือไม่

ความจริงแล้วพสุอยากกลับไปวาดรูป แต่ทุกครั้งที่เขาอยู่ตรงหน้ากระดานขาว สมอของเขาก็ว่างเปล่า ไม่อาจขยับมือร่างเส้นหรือวาดภาพอะไรออกมาได้ ราวกับว่าเขาไม่มีแรงบันดาลใจและความคิดอะไรออกมาจากสมองหรือแม้กระทั่งจากหัวใจเลยแม้แต่หน่อย

อาการเช่นนี้มีสาเหตุมาจากอะไรพสุก็ไม่รู้ ไม่มีสัญญาณแจ้งเตือนใดๆ ล่วงหน้า ทั้งๆ ที่ก็ไม่ต่างจากทุกวัน เพียงแต่ว่าถึงช่วงหนึ่งเขาก็รู้สึกหมดแรงและไม่รู้เลยว่าจะวาดรูปไปเพื่ออะไร กลายเป็นการเฝ้าถามถึงความหมายของมันแทน สุดท้ายเขาก็เลือกมาตามหาคำตอบด้วยการกลับมาสู่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง เพียงแต่เปลี่ยนบทบาทจากผู้เรียนเป็นผู้สอน โดยหวังว่าการกลับมาอยู่ในบรรยากาศเก่าๆ อาจจะทำให้ตัวตนที่เต็มไปด้วยสีสัน ความมุ่งมั่น และอุดมการณ์กลับมาอีกครั้ง

“พีรักใช่ไหมครับ”

เสียงทักจากด้านหลังทำให้พสุเอี้ยวหน้าหันไปหาคนเรียก พบรุ่นน้องต่างสาขาที่ตนสนิทและเคยให้ความช่วยเหลือ แม้จะไม่ได้พบกันมานานมากแล้ว แต่แค่เห็นคนที่อยู่ตรงหน้า เขาก็จำอีกฝ่ายได้ทันที

“เสือ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

สีหราชเผยรอยยิ้มกว้างก่อนจะเร่งฝีเท้ามาหยุดหน้าพสุ

“ครับ บังเอิญมากเลยนะครับที่เจอพีรักที่นี่” พูดแล้วสีหราชก็เหลือบมองรุ่นพี่หนุ่มตรงหน้าไว้ๆ พลังถามด้วยความสงสัย “ดูเหมือนพีรักไม่ได้มาเพื่อเยี่ยมมอเลยนะครับ”

“อืม คราวนี้มาเป็นอาจารย์พิเศษนะ มีสอนไม่กี่คลาส”

“อ้อ แบบนั้นเอง” ชายหนุ่มผิวแทนพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ พสุถึงเห็นการเปลี่ยนแปลงของรุ่นน้องคนนี้ได้เต็มตา

หลายปีก่อนสีหราชขึ้นชื่อว่าเป็นนักเรียนหัวไม้ ถึงจะฉลาดเป็นกรด แต่ก็มักมีเรื่องวุ่นวายอยู่กับการชกต่อย ด้วยเพราะที่บ้านของอีกฝ่ายเป็นโรงเรียนสอนศิลปะป้องกันตัวที่มีชื่อเสียงพอตัว สีหราชจึงกลายเป็นคนที่ถูกพูดถึงอยู่บ่อยครั้ง เมื่อเห็นรุ่นน้องหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงหน้าสวมเสื้อเชิ้ตพอดิตัวกับสูทสีเข้มที่วางพาดอยู่บนท่อนแขนแล้ว พสุก็อดแปลกใจไม่ได้

ราวกับสี่หราชรับรู้ได้ถึงสายตาระคนสงสัยของรุ่นพี่หนุ่ม เขา
ถึงได้ยิ้มกว้างตอบอีกฝ่ายอย่างยินดี

“วันนี้ผมพาเด็กๆ มาดูงานที่มอครับ พี่รักได้ข่าวเรื่องปรับปรุง
ตึกเก่าใหม่ครับ อันนั้นเป็นโปรเจกต์ของผมเอง”

พอสี่หราชพูดขึ้นแล้ว พลุก็พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ เรื่องนี้จะว่า
เป็นเรื่องใหม่ก็ไม่เชิง เพราะเขาก็ได้ยินอาจารย์ในคณะพูดกันว่าทาง
มหาวิทยาลัยเตรียมจะซ่อมแซมและปรับปรุงอาคารเก่าให้ทันสมัย
รองรับการเรียนการสอนมากขึ้น

เมื่อเห็นคนตรงหน้ายิ้มแฉ่งแล้ว พลุก็ยิ้มน้อยๆ เอ่ยเข้าตาม
ประสาคนสนิท

“ไม่เนียนนะว่าคนที่เกือบไม่จบอย่างนายจะมีวันนี้ได้”

“โห พี่พูดประวัติอันดำมืดของผมมาทำไมเนี่ย” สี่หราชหัวเราะ
เสียงต่ำ ก่อนจะกวักมือเรียกเด็กๆ ที่ว่าที่รออยู่ด้านหลังให้เดินเข้ามา

หากสี่หราชเป็นหนุ่มร่างสูง หุ่นนักมวย ไม่ว่าจะแผ่นหลัง ไหล่
กว้าง ช่วงเอวสอบ หรือท่อนขาที่ยาวและเพรียวสูง ทั้งหมดเต็มไปด้วย
กล้ามเนื้อสุขภาพดี เด็กๆ ที่สี่หราชพูดถึงก็คือชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ที่มี
ขนาดตัวและกล้ามเนื้อแน่นไม่แพ้กันสี่ห้าคน ใบหน้าของพวกเขาเรียบ
นิ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ บางคนก็มีรอยสักสีเข้มบริเวณท่อนแขนโผล่
มาให้เห็น

พอเห็นกลุ่มคนที่กำลังเดินเข้ามาคล้อยตามหาเรื่องต่อยตี พลุ
ก็เข้าใจแล้วว่าทำไมคนรอบข้างถึงพากันมองพวกเขาอย่างตื่นตระหนก
เช่นนี้

สี่หราชยิ้มอยู่ตลอดเวลา พอ ‘เด็กๆ’ ที่ว่าเดินมาแล้ว เขาก็
แนะนำรุ่นพี่หนุ่มให้รู้จัก

“นี่พี่รัก ลูกพี่ฉันเอง”

เด็กๆ สี่ห้าคนของสี่หราชได้ยินแล้วก็เบิกตากว้างเล็กน้อย ขนาด

สีหราชที่ว่าแน่ก็ยังต้องให้ความเคารพ เกรงอกเกรงใจอีกฝ่ายขนาดนี้ พวกเขาเคยได้ยินข่าวลือมาว่า ‘ลูกพี่’ ที่สีหราชนับถือเป็นคนที่เคยล้มชายหนุ่มได้ ดังนั้นสายตาที่มองร่างสูงโปร่งของพลูในครั้งนี้จึงร้อนแรง เปี่ยมไปด้วยศรัทธาแรงกล้า เสียงทักทายที่ประสานกันดังกังวานชวนตกใจไม่น้อย

“สวัสดิ์ครับลูกพี่!”

พลูไม่ได้สะดุ้งเอือกดันด้วยความตกใจ กลับกันเขาเพียงยิ้มน้อยๆ เพราะคาดเอาไว้แล้วว่าเหตุการณ์อาจจะกลับตาลปัตรได้ถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่สีหราชเหลียวมั่งจัด ทั้งยังมีลูกเล่นแพรวพราว ไม่น่าเชื่อเลยว่า เด็กๆ ของอีกฝ่ายจะเป็นแค่ลูกไก่ เจ้าบรรดาลูกเจี๊ยกตัวใหญ่ตรงหน้า ก็ดูใสซื่อเสียจนเขาร้องไห้ไม่ได้ หัวเราะไม่ออก ได้แต่ยิ้มมุมปาก เป็นการตอบแทน

“หลอกเด็กอีกแล้วนะเสื่อ”

สีหราชหัวเราะท้องแข็ง ยกมือตบไหล่เจ้าลูกเจี๊ยกที่อยู่ใกล้ที่สุด

“หลอกอะไรพี่รัก เมื่อก่อนคนที่ตบผมจนเข้ารูปเข้ารอยก็พี่นี่”

พลูส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ หลังจากนั้นเขาก็กับรูน้องหนุ่มและกลุ่มลูกเจี๊ยกก็พากันเดินไปคุยไปตลอดทางกว่าจะถึงทางออกมหาวิทยาลัย เพราะแบบนี้เขาถึงได้รู้ข่าวคราวความเป็นไปของอีกฝ่าย

“ตอนนี่ผมให้อัซซังดูโรงฝึกของพ่ออยู่ ส่วนผมก็รีบออกแบบกับเพื่อน ดึงน้องๆ จบใหม่มือดีจากมอเข้าทีมไปบ้าง โดยรวมแล้วก็สนุกดีพี่”

สีหราชไม่ได้คิดจะเบนไปสายกีฬาเต็มตัว ดังนั้นหลังจากเรียนจบออกแบบตามฝันแล้ว เขาก็มุ่งมั่นทำตามที่ต้องการ แม้แรกๆ จะสะดุดขรุขระอยู่บ้าง ไหนจะปัญหากับผู้เป็นพ่อที่อยากให้ชายหนุ่มกลับไปดูแลโรงฝึกอีก ทว่าปีหลังๆ หลังจากทีเคนทร์ผู้เป็นน้องชายตัดสินใจรับช่วงต่อกิจการศิลปะป้องกันตัวที่บ้าน ความตึงเครียดและ

ภาระที่หนักอึ้งของสี่หราชก็เบาลง

“แล้วตัวตึกเก่าเป็นยังไง จะเริ่มงานเมื่อไหร่”

พอได้ยินรุ่นพี่หนุ่มพูดแล้ว สี่หราชก็ทำหน้าบูเลี่ยน

“โหย เริ่มอะไรล่ะพี่ ที่ผมมาวันนี้ก็มาดักตบซินแสของโพรเจกต์นี้แหละ” หนุ่มผิวแทนพูดอย่างเช่นเขี้ยว “อันนั้นก็ได้ อันนี้ก็ได้ เดี่ยวมงคล เดี่ยวมังกร เดี่ยวสมดุลเบญจธาตุ บลาๆ แต่ดู...ที่มอวางแบบดีพี่ ไม่ดีกันก็แปลก”

ได้ยินแล้วพสุก็หัวเราะเบาๆ เหมือนที่ได้ยินมาไม่ผิดเลยว่า วิศวกรกับสถาปนิกมักจะตบตีกับซินแสบ่อยๆ

“แล้วยังไงต่อล่ะ”

สี่หราชกระตุกมุมปากก่อนจะเอ่ยอย่างคับแค้น

“ผมเลยออกแบบवादมาแบ่งทุกแบบเลยพี่ ดักมันทุกทาง ผมยอมจ้างซินแสอีกคนมาคอยกำกับที่มอออกแบบเลย ดูซิ แม่ซินแสคนเก่งจะทำยังไง”

พสุเลิกคิ้วมองรุ่นน้องอย่างสังเกตก่อนจะโยนหินถามทางไปพลางๆ

“นายเจอซินแสแล้วหรือ”

“ครับ”

“เป็นยังไงล่ะ อายุมากหรือยัง ถ้ามหา'ลัยให้เขาดูให้แบบนี้ แสดงว่าต้องเก่ง”

คราวนี้สี่หราชขมวดคิ้วก่อนจะตอบอย่างไม่มั่นใจ

“เก่งไหมนี่ผมไม่รู้ ตอนแรกก็ไม่รู้หรือครับว่าเป็นซินแส จะให้นั่งมอง นอนมอง หลับตามองก็ดูไม่ใช่เลย”

“ทำไมล่ะ”

เมื่อได้ยินคำถามซ้ำ สี่หราชก็คิดอยู่ในใจ ก็ซินแสที่เขาเจอตัวเท่าเมี่ยง ผลอๆ โดนเขาชนที่หนึ่งก็กระเด็นแล้ว ผมยาวปิดหน้าปิดตา

ดูเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่มีออร่าของคนที่อยู่ในศาสตร์นี้เลยสักนิด
“ไม่มีอะไรพิลึก”

เห็นรุ่นน้องสายหน้ายักษ์ไหลอย่างไม่สนใจแล้วพสุก็ไม่เข้าชี้ถามต่อ พวกเขาเดินมาจนเกือบถึงประตูทางออกหลักหน้ามหาวิทยาลัย กำลังจะเลี้ยวไปทางลานจอดรถ อาจารย์หนุ่มก็เห็นร่างคุ้นตาร่างหนึ่งเข้า ซึ่งเจ้าของร่างระงะหงนั้นไม่ใช่ใครนอกเสียจากนิสรินทร์ เพียงแต่ว่าในเวลานี้หญิงสาวไม่ได้ยู่ลำพัง ข้างกายมีชายหญิงวัยกลางคนคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย

ไม่ต้องเพ่งมองให้ละเอียด พสุก็จำได้ว่าชายวัยกลางคนที่เห็นคือคนเดียวกันกับที่เจอเมื่อหลายคืนก่อน ส่วนหญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่ด้วยกันนั้น แม้พสุจะไม่เคยเจออีกฝ่ายมาก่อน แต่คนคนนั้นก็กลับให้ความรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง พอมองเธอคนนี้สลับกับมองนิสรินทร์ให้ละเอียดอีกรอบก็พอจะเข้าใจความสัมพันธ์ของหญิงต่างวัยทั้งสองได้ทันที เพราะทั้งใบหน้าและคำความงามของนิสรินทร์กับอีกฝ่ายแสดงให้เห็นชัดว่าพวกเขามีความสัมพันธ์ทางสายเลือด เพียงแต่พสุรู้สึกวานิสรินทร์มีความงามลุ่มลึกกว่าคนเป็นแม่ไม่น้อย

“เสื่อ พี่ขอตัวก่อน ไว้เจอกันนะ”

“ได้ครับพี่รัก”

พสุไม่เห็นสายตารุ่นน้องหนุ่มที่มองตามอย่างงงววย เขาเพียงเดินตรงไปข้างหน้า จับจองนักศึกษาของตน จากภาษากายของนิสรินทร์ ไม่ต้องเดาก็เข้าใจความอึดอัดใจของหญิงสาวได้ ไหนจะยังมีสายตาของนักศึกษาที่ผ่านไปผ่านมา ท่าทีของนิสรินทร์จึงยิ่งเต็มไปด้วยความอึดอัด กระทั่งเข้าใจลึกมากพอจนได้ยินเสียงตวาดแหลมของหญิงวัยกลางคนแล้ว เขาจึงชะงักฝีเท้า

“ฉันไม่น่าเก็บแกไว้เพื่อให้มาทำตัวอกตัญญูกับฉันแบบนี้เลย!”

ใบหน้าของนิสรินทร์ที่มักจะแสดงออกแต่ความเฉยชาซีดลงไป

เล็กน้อย แต่วินาทีต่อมาสีหน้าของเธอก็กลับมาเป็นปกติ รวากับว่า
เวลานี้เธอพยายามรักษาความเยือกเย็นของตัวเองไว้ ดวงตาทั้งสอง
ข้างเก็บซ่อนความหมายนับร้อยเอาไว้ในใจ แต่ต่อให้พยายามปกปิด
เท่าไร พสุก็ยังเห็นร่องรอยและเศษเสี้ยวความเสียใจและความอ่อนไหว
ที่เล็ดลอดออกมาอยู่ดี

หญิงสาวหลุบตาต่ำ จึงไม่ทันเห็นว่าผู้เป็นแม่กำลังเงื้อมมือขึ้น
เตรียมสั่งสอนลูกสาว

พสุเร่งฝีเท้าไปแทรกกลางคนทั้งสอง คว้ามือข้างนั้นไว้ด้วยมือ
ของตนก่อนที่มันจะฝากรอยไว้บนพวงแก้มนวล

“ถึงผมจะเป็นคนนอก แต่ว่าผมก็ไม่อนุญาตให้คุณทำร้าย
ร่างกายนักศึกษาของผมนะครับ”

**นิสรินทร์เห็นจากหางตาตั้งแต่แรกแล้วว่าไม่มีใครกำลังตรง
เข้ามา ทว่าคำพูดของผู้เป็นแม่ทำให้เธอมัวแต่ตกอยู่ในภวังค์จนไม่ทัน
ได้มองเลยว่าสถานการณ์ตรงหน้าเป็นอย่างไร เมื่อรู้ตัวอีกครั้ง ร่างสูง
นั้นก็แทรกมาอยู่ตรงหน้าเธอพร้อมกับคว้ามือนั้นสบายๆ เมื่อรวมกับ
เสียงทุ้มนุ่มเจือความเด็ดขาดของชายหนุ่มแล้ว ลมหายใจของเธอก็
สะดุดไปชั่วอึดใจ**

พสุ...อีกครั้งแล้วที่เขาเอาตัวเข้ามาบังเธอไว้

นิสรินทร์เพิ่งมารู้สึกตัวว่าตอนนี้พวกเขาตกเป็นเป้าสายตาของ
นักศึกษาที่เดินผ่านไปผ่านมา โดยเฉพาะเมื่อมีพสุเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
ทุกสายตาก็จัดจ้องให้ความสนใจพวกเขาทั้งสี่เป็นการใหญ่

หญิงสาวเม้มปาก ยกมือแตะข้อศอกของชายหนุ่มอย่างสุภาพ
แต่น้ำเสียงยามเอ่ยออกมากลับเต็มไปด้วยความเย็นชา

“ขอบคุณมากค่ะ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องของฉัน ไม่กล้ารบกวน
อาจารย์ไปมากกว่านี้แล้วค่ะ”

ถึงจะพูดออกไปเช่นนี้ สายตาของอาจารย์พิเศษคนนี้ก็ยังคงเหลือवलกลับมาจดจ้องไม่ไหวถึงจนเธอทำอะไรไม่ถูก ตอนนั้นเองที่ลลิตาไวววยดังกว่าเดิม พยายามสะบัดมือออกจากการเกาะกุมของชายหนุ่มแปลกหน้า

“ฉันสั่งสอนลูกสาวตัวเองมันผิดตรงไหน คุณเป็นใครถึงมาสาธยายเรื่องชาวบ้าน”

แม้หญิงวัยกลางคนตรงหน้าจะดูอ่อนกว่าวัยและมีเค้าความงามให้เห็น ทว่าเมื่อเปรียบเทียบกับท่าทางดูร้ายและน้ำเสียงเกรี้ยวกราดแล้ว ทำให้ความงามที่มีอยู่ถูกลดทอนลงไป เหลือเพียงหญิงวัยกลางคนท่าทางหยาบคายคนหนึ่งเท่านั้น

“สั่งสอนหรือทำร้ายร่างกายครับ ในสายตาของผม คุณกำลังทำร้ายร่างกายคนอื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควร”

หญิงวัยกลางคนเม้มปากแน่น สูดหายใจสะบัดหน้าหนี พลุเลื่อนสายตาไปมองชายวัยกลางคนอีกคนที่หลบอยู่ข้างหลัง

เมื่อเห็นสายตาคมกริบของพลุแล้วศิรัจฉากี่ตัวสัน รีบดึงแขนภรรยาให้ถอยกลับมา พร้อมส่งสัญญาณให้รู้ว่าผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนที่เข้าไปวุ่นวายด้วยได้ง่ายๆ

“นิสรินทร์ มากับผม” พลุคว้าข้อมือหญิงสาวตัวเล็กที่ยืนอยู่ข้างๆ ขึ้นมาอย่างนุ่มนวลพลางออกแรงดึงให้เธอเดินตามเขามา แม้ว่าอีกฝ่ายจะออกแรงขัดขืนอยู่บ้าง

“อาจารย์คะ ฉัน...”

“มากับผมครับ”

เขาตัดบท ใช้ตัวเองเป็นโล่ป้องกันเธอจากสายตาคนรอบข้าง แม้แต่แรงที่กุมข้อมือบางนั้นก็แสนจะอ่อนโยน เมื่อเห็นเขาใช้ทั้งร่างกายพยายามบังเธอให้พ้นจากสายตาคนอื่น ใจของหญิงสาวก็อ่อนลงยอมให้แค่ครั้งนี่ที่เดินตามร่างสูงไปเจียบๆ กระทั่งเดินเข้ามาในลาน

จอตรงหน้ามหาวิทยาลัย พลุถึงปล่อยข้อมือเธอออกอย่างสุภาพ

“ผมรู้ว่านี้อาจจะดูก้าวก่าย แต่ผมทนอยู่เฉยๆ ไม่ได้” พลุยิ้ม
บางๆ นัยน์ตาเขากระจางใส ไม่มีร่องรอยความรู้สึกอื่นเจือปนนอกจาก
ความเป็นห่วง เมื่อได้รับน้ำใจที่หยิบยื่นให้เช่นนี้แล้วนิสรินทร์ก็ทำตัว
ไม่ถูก

“ผมรู้ว่าทุกคนล้วนมีปัญหาของตัวเอง แต่นิสรินทร์...คนใน
ครอบครัวจะไม่ทำร้ายกัน ถ้าคุณลำบากใจ ครั้งหน้าคุณบอกผมได้”

หญิงสาวสะท้อนใจกับคำพูดของชายหนุ่มขึ้นมาอย่างบอกไม่
ถูก เมื่อนึกขึ้นได้ว่าระหว่างเธอกับผู้ชายตรงหน้าไม่ควรยุ่งเกี่ยวกันไป
มากกว่านี้ เธอก็ยับตัวถอยห่างออกมาราวกับเป็องหน้าเป็นผาสูงชัน
ที่ไม่ควรก้าวข้าม

“ฉันเข้าใจค่ะ แต่ครั้งหน้าที่ว่าคงไม่มีอีก” เธอไม่ได้โกรธหรือไม่
พอใจที่เขาเข้ามาขัดขวางเธอกับบุพการี ยังนึกขอบคุณด้วยซ้ำที่เขา
ทำให้เธอหลุดพ้นจากสถานการณ์น่าอึดอัดกระอักกระอ่วนนี้

“ขอบคุณที่อาจารย์ช่วยฉันไว้นะคะ ถ้าไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัว
ก่อน”

ไม่รอให้อีกฝ่ายตอบ ร่างเพรียวสมส่วนก็หมุนตัวจากมาแล้ว แม้
นิสรินทร์จะก้าวเดินอย่างสงบ ในใจกลับรู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก
เมื่อนึกถึงคำพูดของอีกฝ่าย มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน

คนในครอบครัวจะไม่ทำร้ายกันอย่างนั้นหรือ...

อาจารย์พิเศษคนนี้คงเติบโตมาพร้อมความรักความอบอุ่น เขา
ถึงไม่เคยได้สัมผัสอีกด้านหนึ่งของคำว่าครอบครัว ไหนจะเรื่องราว
ความรักที่เขามองว่าสวยงามนักหนา สำหรับเธอแล้วมันก็แค่नियाย
ประโลมโลกเรื่องหนึ่ง

ไม่ว่าจะความรักหรือครอบครัว ของพรรคนั้นไม่เคยมีความหมาย
ต่อเธอเลย...ไม่เลย

อาจเพราะยังไม่บรรลุเป้าหมายที่มาหาเธอถึงมหาวิทยาลัย
โทรศัพท์ของนิสรินทร์จึงมีสายเข้าจากผู้เป็นแม่มากกว่าสิบสาย แม้
ไม่ยอมรับสายอีกฝ่ายสักเท่าไร แต่ท้ายที่สุดนิสรินทร์ก็เลี้ยงสายนี้
ไม่ได้

“กว่าจะรับได้นะ ถ้าฉันไม่โทร. บอกว่าอยู่น้ำมหา'ลัยแล้ว แก
คงไม่คิดอยากมาหาเลยสินะ”

เสียงแว๊ดๆ ประชดประชันของผู้เป็นแม่ทำให้ใบหน้าเรียบนิ่งของ
หญิงสาวเปลี่ยนไปที่ละน้อย นิสรินทร์ยิ้มเยาะมุมปากก่อนตอบด้วย
เสียงเรียบนิ่ง

“ถ้าแม่ไม่มีเงินเหลือแล้ว คงไม่คิดจะโทร. หาฉันเหมือนกัน
ใช่ไหมล่ะ”

“อย่ามาปากดี อีรูท ฉันเป็นแม่แถมนะ! คิดจะตัดช่องน้อยแต่
พอตัวหนีไปสบายแล้วทั้งฉันสินะ”

นิสรินทร์เกือบจะหลุดหัวเราะเยาะเป็นเชิงประชด คำพูดที่ออก
จากปากอีกฝ่าย สำหรับเธอก็เป็นเพียงสถานะเปล่าๆ เท่านั้น ในเมื่อ
ระหว่างเธอกับแม่ไม่มีความผูกพันและความรักใดๆ ทำไม่ถึงคิดจะยก
คำนี้มาอ้างเรียกร้องจากเธอกัน...คิดแล้วรอยยิ้มมุมปากก็ยิ่งดูน่ากลัว
ขึ้นทีละนิด แม้แต่ดวงตาที่หลุบต่าก็ยังส่องประกายวาววับชวนให้หยุด
หายใจ

“ถึงแม่กับเขาแหม่นมาหาฉันวันนี้ ฉันก็ไม่มีเงินให้สักบาท สิ้น
เดือนเดียวฉันโอนเงินไปให้แม่เอง”

“อีรูท พูดให้มันดีๆ หน่อย ใ้ผู้ชายวันนี้เป็นผัวแกใช่ไหม ดูนี่
เงินเหมือนกันนี่ ทำไมแกไม่ขอเงินเขาสักหน่อย”

คิ้วโก่งเรียวขมวดเข้าหากันทีละน้อย เธอไม่รอช้าที่จะตัดบท
ผู้เป็นแม่ อาจารย์พลูไม่ควรเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรอยู่แล้ว

“เขาไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ อีกอย่างเรื่องเงินฉันไม่จำเป็นต้องไปเกาะ

หาใคร ค้นหาเองได้”

ประโยคต่อมาที่ณิสรินทร์ได้ยินจากผู้เป็นแม่คือคำพรูสวาทอีกมากที่ดังสวนมาจนชินชา ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายพูดจบ ปลายนิ้วของเธอก็สัมผัสหน้าจอโทรศัพท์ วางสายไปทั้งอย่างนั้น ไม่ลังเลที่จะเพิ่มรายชื่ออีกฝ่ายเข้าในรายการบล็อกทันทีเพื่อตัดขาดการติดต่อชั่วคราว

หญิงสาวหลับตาสูดลมหายใจลึก ชมับพลัณปวดหน่วงคล้ายสมองถูกบีบรัดอย่างรุนแรง จนต้องเปิดลิ้นชักหวนนอนคว่ำยาแก้ปวดขึ้นมากลืนลงคอเร็วๆ ปล่อยให้รสชาติขมปร่าของยาแผ่ซ่านในโพรงปากลามไปถึงลำคอ ทว่าเวลานี้ณิสรินทร์กลับไม่รู้สึกรสชาติของยาจะขมไปกว่าชีวิตของตัวเองเลย

พอนึกได้ว่าคืนนี้มีงานพิเศษรออยู่ หญิงสาวก็ไม่รอช้า รีบลุกขึ้นเตรียมตัวออกไปทำงาน แม้ว่าอาการปวดศีรษะจะยังไม่ดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย

ร่างระหงหยุดนิ่งหน้ากระจกในห้องน้ำ เพ่งมองใบหน้าซีดเซียวของตัวเอง จดจ้องใบหน้านี้อย่างแน่วแน่

ใบหน้าที่ถอดเอาลักษณะอันโดดเด่นของผู้เป็นแม่ออกมาอย่างไม่ผิดเพี้ยน เนิ่นๆ เครื่องหน้าเหล่านี้ดูจะคมชัดและโดดเด่นกว่าอีกฝ่ายเป็นไหนๆ ความคล้ายคลึงเช่นนี้ทำให้นิสรินทร์รู้สึกยับยั้งมากกว่าจะภูมิใจ ความงามที่แม่ของตนใช้เพื่อแลกความรัก...สุดท้ายมันก็เป็นแค่เปลือกนอกอันบิดเบี้ยวเท่านั้น เพราะแบบนี้เอง ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา ณิสรินทร์ถึงปล่อยให้ตัวเองอยู่ในสภาพไร้ตัวตน พยายามขีดเส้นกั้นระหว่างตนกับคนรอบข้าง

หญิงสาวหลับตาต่ำ เปิดก๊อกปล่อยให้น้ำเย็นๆ ไหลผ่านมือ ก่อนจะวกมันใส่ใบหน้าที่เพื่อเรียกสติ ไม่มีเวลาให้ลังเลอีกต่อไปแล้ว หนทางข้างหน้าที่ต้องการ หากไม่ใช่ลงมือทำด้วยตัวเองก็ไม่มีใครยื่นมือเข้ามาช่วยได้อีก ตราบใดที่ยังมีลมหายใจ เธอจะไม่มีวันยอมแพ้

เธอจะต้องผ่านคืนอันโหดร้ายและโดดเดี่ยวเช่นนี้ไปได้

คืนนี้พสุแวะมาใช้บริการรูปทอบาร์ของโรงแรมรัตนเวรินทร์ อีกครั้ง เขาเลือกที่นั่งที่ห่างเวทีที่สุด ระหว่างนั้นก็นั่งไปมองทิวทัศน์ของเมืองยามเย็น แสงไฟเริ่มสว่างขึ้นทดแทนความมืดที่กำลังมาเยือนจากมุมบนคานฟ้าของโรงแรม ผู้คนที่อยู่เบื้องล่างตัวเล็กลงเหลือเป็นเพียงจุดเล็กๆ

พสุบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมถึงได้มาที่นี่อีกครั้ง แต่เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้ เขาก็สัมผัสปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับมารดาได้ในทันที รวมกับเหตุการณ์ที่เขาพบกับเธอที่โรงแรมในคืนก่อน ยิ่งทำให้เห็นภาพรวมทั้งหมดได้ไม่ยาก

ถึงแม้ว่าณิสรินทร์จะเอ่ยปากตัดบทเขาอย่างเย็นชา อีกทั้งท่าทีของอีกฝ่ายก็เห็นได้ชัดว่าไม่ต้องการให้ใครเข้ามายุ่งวุ่นวายกับตน แต่พสุกลับไม่สามารถทำเป็นเมินเฉยได้ง่ายๆ เพราะยามที่เขาเห็นแววตาที่เจอความผิดหวัง ความเจ็บปวด และความเกรี้ยวกราดของเธอแล้ว เขาก็นึกหวนคิดถึงตัวเองขึ้นมาไม่ได้ คืนนี้เขาถึงอยากมาดูให้เห็นกับตาอีกครั้งว่าหญิงสาวจะไม่ใช่ใคร

ชายหนุ่มยกแก้วไวน์สีเข้มขึ้นจิบอีกเล็กๆ ชิมรสชาติเผื่อนและหวานหอมของไวน์ชั้นเลิศ กลืนผลไม้ฟุ้งอยู่ในโพรงปาก แม้แต่ปลายลิ้นก็ยังสัมผัสได้ถึงความเข้มข้นของมัน ขณะปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในภวังค์ เสียงเครื่องดนตรีอย่างแซ็กโซโฟน กีตาร์เบสไฟฟ้า ดับเบิลเบส และกลองก็ค่อยๆ ดังขึ้นเป็นทำนองนุ่มๆ ตามด้วยเสียงหวานกุดต่ำเล็กน้อยของหญิงสาวที่ร้องคลอไปกับทำนอง

พสุเบนสายตาจากทิวทัศน์ด้านนอกหันมามองร่างเล็กที่อยู่บนเวทีเล็กอย่างตั้งใจ

หญิงสาวร้องกุดเสียงต่ำ เนื้อเสียงหวานใส ท่วงทำนองนุ่มนวล

ชวนเสิร์ฟสัวย นัยน์ตาที่กวาดมองข้างหน้าข้างดูว่างเปล่า ไม่รู้ว่า
คิดไปเองหรือไม่ แต่เขารู้สึกว่านิสริทธิ์ในคืนนี้ดูหน้าซีดเขียวผิดปกติ
ปลายนิ้วของตนจับแก้วไวน์อย่างอ้อยอิ่ง สายตาจ้องร่าง
บอบบางตรงหน้าอย่างนิ่งงัน ไม่รู้เลยว่าตอนนี้กำลังมองนิสริทธิ์หรือ
มองอดีตของตัวเอง

อาการปวดศีรษะโจมตีเธอครั้งแล้วครั้งเล่าจนมือที่ถือ
ไมโครโฟนขึ้นเหนือ แผ่นหลังเย็นเฉียบ นิสริทธิ์ชมอาการปวดศีรษะ
ด้วยรอยยิ้ม เธอกำมือแน่น เขี่ยดหลังตรง ร้องเพลงไปตามที่ชักซ้อม
ราวกับว่าตัวเองในเวลานี้ไม่ต่างจากหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง ทนฝืนตัวเองจนถึง
เพลงสุดท้าย กระทั่งช่วงเวลาค่ำคืนนี้จบลง

เมื่อสิ้นเสียงโน้ตตัวสุดท้าย นิสริทธิ์ก็ผ่อนลมหายใจยาว ไค้ง
ตัวให้แขกในค่ำคืนนี้เป็นการปิดท้ายก่อนจะเดินลงเวทีเล็กด้วยฝีเท้า
เบาหวิว ภาพตรงหน้าเหมือนจะไหววบขึ้นมา ร่างกายไม่ต่างจากตุ๊กตา
ยัดนุ่นที่ไร้เรี่ยวแรง เกือบหลุดสวลงไปกองที่พื้นหากไม่ได้ใครบางคน
เข้ามาโอบเอวพยุงเธอไว้ได้ทันท่วงที

นิสริทธิ์เงยหน้าขึ้นมองเจ้าของวงแขนแกร่ง กระทั่งเห็นใบหน้า
ของอีกฝ่ายแล้วถึงได้เรียกเสียงแผ่ว

“คุณ...”

“จับผมไว้ครับ”

สมองของเธอยังไม่ทันได้วิเคราะห์คำพูดนี้ว่าหมายความว่า
อย่างไร นิสริทธิ์ก็รู้สึกว่ภาพตรงหน้าเปลี่ยนไปทันที วงแขนอีกข้าง
ของชายหนุ่มซ้อนตัวเธอไว้ ก่อนที่เขาจะหันไปพูดอะไรบางอย่างกับ
เพื่อนร่วมงานของเธอ แล้วสาวเท้าออกมาอย่างมั่นคง

“ปล่อยฉันลงก่อนค่ะ” หญิงสาวขมวดคิ้วแน่น อาการปวดศีรษะ
ไม่มีแว่วจะทุเลาลงแม้แต่น้อย เธออยากจะฝืนตัวเอง ขึ้นตัวให้พ้น

จากการโอบอุ้มของอีกฝ่าย แต่พสุธู้ทันจึงกระชับวงแขนแน่นขึ้น

“นิสรินทร์ คุณไม่สบาย อย่าดิ้อครับ”

อ้อมกอดนี้ทำให้ทั้งร่างขยับเข้าไปใกล้ชายหนุ่มมากขึ้น จมูกของเธอได้กลิ่นหอมจางๆ เหมือนแมกไม้อันสดชื่น ลมหายใจอุ่นร้อนของเขาเจือกลิ่นไวน์ กลิ่นหอมที่ไม่คุ้นเคยและไอลู่นจากร่างสูงทำให้ความรู้สึกตึงหน่วงที่ขมับและศีรษะค่อยๆ เบาลงอย่างประหลาด นิสรินทร์นิ่งงัน ตัวแข็งอยู่ในวงแขนของชายหนุ่ม เมื่อได้สติแล้วถึงกระชับหวังให้เขาปล่อยตัวเองลง

“ฉันไม่เป็นอะไร ปล่อยฉันลงได้แล้วค่ะ”

ราวกับเสียงของตนไม่มีความหมาย พสุธาสวเท้าไปเรื่อยๆ กระทั่งพาเธอมานั่งในห้องรับรองของโรงแรม คนตรงหน้าไม่ได้ทำตัวรุ่มร่าม ทั้งยังรักษาระยะห่างไว้อย่างเหมาะสม สายตาที่มองมามีเพียงความเป็นห่วงเป็นใย

นิสรินทร์หลบตาคนตรงหน้าพลางกวาดตามองรอบตัว พบว่าห้องรับรองนี้เป็นห้องของโรงแรมที่เตรียมไว้สำหรับกรณีฉุกเฉิน หลังจากนั้นไม่นานพนักงานโรงแรมสาวคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในห้องพร้อมกล่องปฐมพยาบาลและผ้าขนหนูขาวสะอาด อีกฝ่ายยื่นของทั้งหมดให้ชายหนุ่มเพียงคนเดียวในห้อง

“ขอบคุณครับ” พสุธรับของพวกนั้นไปก่อนจะหันมาหานิสรินทร์ และยื่นผ้าขนหนูผืนนั้นให้หญิงสาว “เช็ดหน้าก่อนนะ”

เวลานี้นิสรินทร์ถึงเพิ่งรู้ว่าใบหน้าของตนเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อเกาะพรว เธอรับผ้าขนหนูไปโดยไม่ปริปากบ่น ค่อยๆ ซับกรอบหน้าเบาๆ กลิ่นหอมสะอาดของผ้าขนหนูทำให้รู้สึกสดชื่นขึ้นมาเล็กน้อย แต่อาการปวดศีรษะก็ยังไม่หายไปทั้งหมด

จากนั้นอาจารย์หนุ่มก็ยื่นเม็ดยาทรงคันทาพร้อมขวดน้ำเปล่ามาให้ นิสรินทร์ไม่ปฏิเสธ เอื้อมมือมาหยิบยาและน้ำเปล่าจากมือเขา

ไปกินอย่างว่าง่าย

“คุณกินอะไรหรือยัง หน้าคุณซีดมาก”

“เดี๋ยวฉันกลับไปทานค่ะ”

“หลังจากนี้คุณว่างใช่ไหมครับ”

แม้ไม่ยากให้คนตรงหน้าเข้ามาวุ่นวายกับตนมากกว่านี้ ทว่า
เมื่อเห็นความหวังดีที่เขามอบให้แล้ว คำปฏิเสธที่อยากจะพูดออกไปก็
ติดอยู่ที่ริมฝีปาก ทำยที่สุดก็เปลี่ยนใจมาตอบคำถามนี้

“ค่ะ แต่ฉันจะกลับห้อง”

คำตอบของเธอทำให้ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย พสσύดหลังตรง
กลางเอ่ยคำพูดที่เธอก็คาดไม่ถึง

“ถ้าอย่างนั้นคืนนี้เราไปเดทกันเถอะครับ”